

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

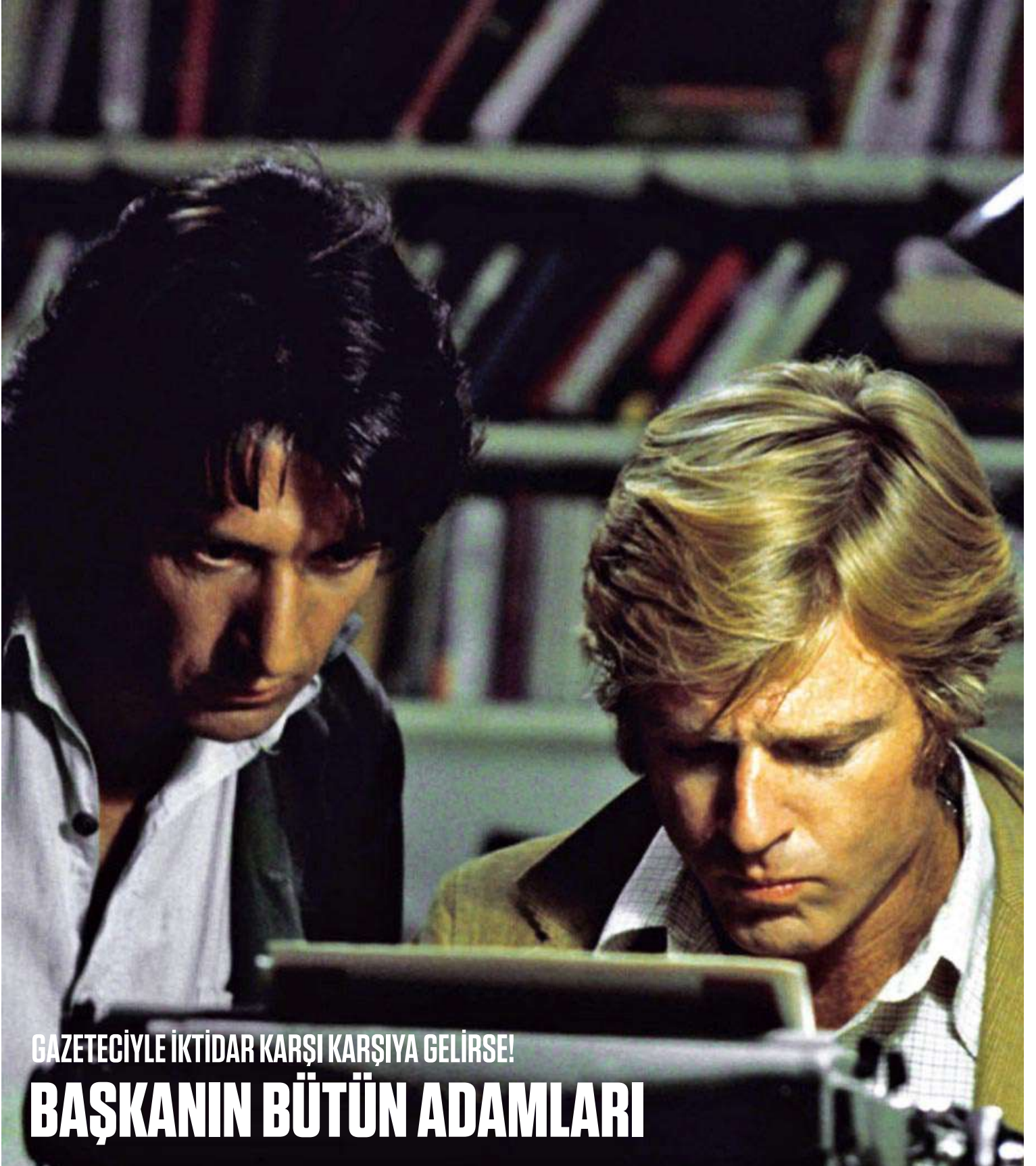
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



GAZETECİYLE İKTİDAR KARŞI KARŞIYA GELİRSE!

BAŞKANIN BÜTÜN ADAMLARI

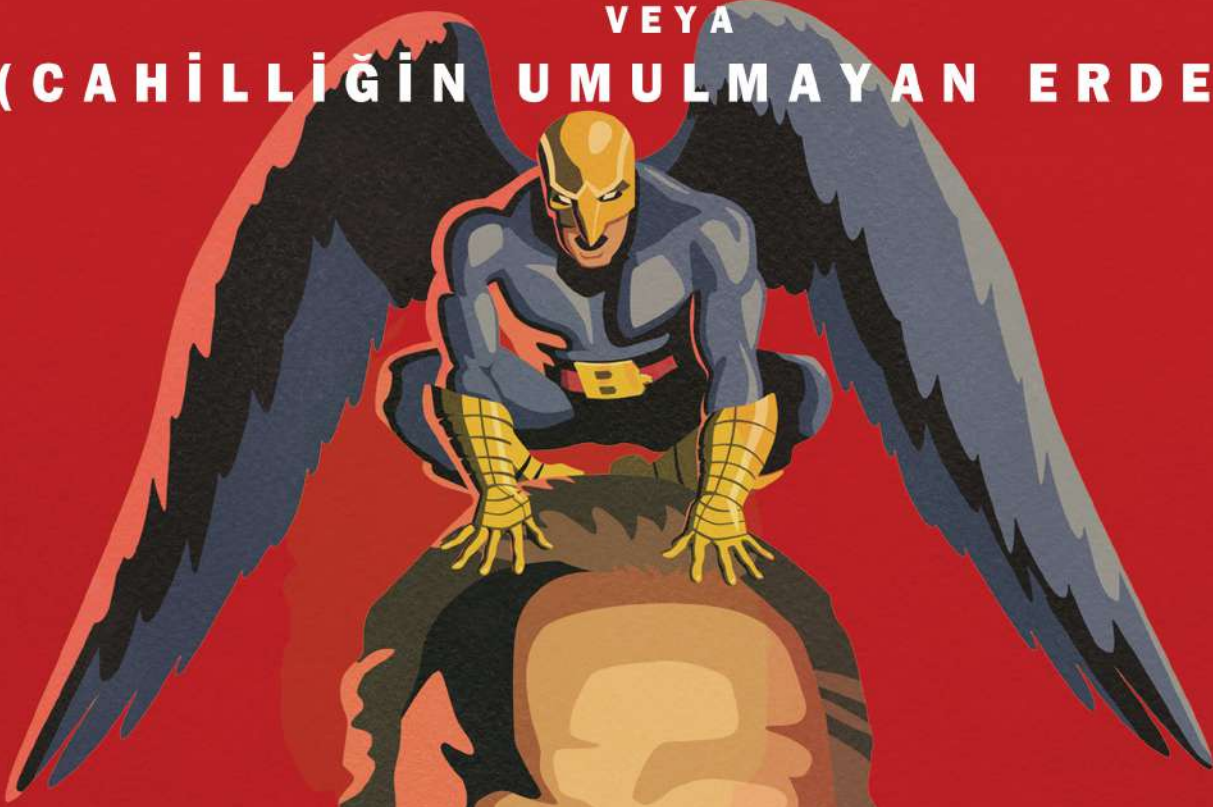
4 DALDA OSCAR® ÖDÜLÜ SAHİBİ
EN İYİ FİLM • EN İYİ YÖNETMEN • EN İYİ SENARYO • EN İYİ KURGU

BİR ALEJANDRO G. İÑÁRRITU FİLMİ

BİRDMAN

VEYA

(CAHİLLİĞİN UMULMAYAN ERDEMİ)



ŞİMDİ **BLU-RAY™** VE **DVD'DE!**

© 2014 Twentieth Century Fox Film Corporation and TSG Entertainment Finance LLC. All Rights Reserved. Ücretsiz PDF Kitap Alışveriş Sitesi: www.kitapyurdu.com Twentieth Century Fox, FOX and associated logos are trademarks of Twentieth Century Fox Film Corporation and its related entities.

bir

“ONLAR” KONUŞUYORSA “BUNLAR” KİM?

“**B**UNLAR KORKUP KAÇAR”, “YAHU BUNLAR ÇOK ZAVALLI YA...”, “BUNLAR SAPIK”, “O ZAMAN BUNLAR BAS BAS BAĞIRMIYOR MUYDU?”, “BUNLAR HAIN”, “BUNLAR SOLCU ATEİST, BUNLAR TERÖRİST”, “BUNLAR GAZETECİ DEĞİL”, “BUNLAR İKİYÜZLÜ”, “Bunlar şerefsiz”, “Bunlar köksüz”, “Bunlar aydın değil, karanlık”, “Bunlar örgüt”, “Bunlar yapmak için değil yıkmak için gelmişler”, “Bunlar samimiyetsiz, bunlar dürüst değil”, “Bunlar çok büyük tehlike”, “Ülke işgal edilse bunlar destek olur”, “Bunlar benim muhabıbım değil”, “Bunlar monşer”, “Bir avuç kaymak tabaka bunlar”, “Bunlara beş koyun verin güdemezler”, “Bunların cibiliyeti bozuk”, “Bunlar ihanet çetesi”, “Bunlar önce nezaket kurallarını öğrenecekler”, “Bunlar ücretli şarlatanlar”, “Zerdüşt bunlar”, “Bunlar hain be hain”, “Bunlar şaklaban! Bunların ekonomiyi falan yönetecek halleri yok”, “Bunlar cami duvarına pislemeye başladı”, “25 bankayı batıranlar bunlar değil miydi?”, “Bunlar dört dörtlük cahil”, “Bunlar manda heveslisi, Bizans kalıntısı”, “Bunlar bu ülkenin kalkınmasını istemiyorlar”, “Bunlar ecdadının gemileri karadan yürüttüğüne de inanmıyor”, “Bunlar başka dünyada yaşıyorlar”, “Bunlar insanlıktan nasibini almamış”, “Bunlar meşhur komünist rejimin kalıntıları”, “Bunlar bizi Türk, Kürt, Azeri, Çerkes diyerek bölmeye çalışıyorlar”, “Bunlar Güneydoğu’da, Doğu’da hangi yatırımı yaptıysak karşısına dikildiler”, “Bunlar mihrabı terk eden imamlar”, “Bunlar benim samimi Kürt kardeşlerimin dostu değil”, “Bunlar bir vahşetin tahrikçisi, müsebbibi olarak ortaya çıkmışlar”, “Her türlü saltanatı bunlar sürerler”, “Bunlarda seviye kalite yok”, “Bunların bütün derdi Türkiye’nin imajına gölge düşürmek”, “Bunlar kandan besleniyor, yaptıkları iş bu”, “Bunlar ne dediklerinin farkında değiller”, “Bunların çocuklarının Porscheleri var, onlarla geziyorlar”, “Bunlar her zaman

milletin karşısında oldular”, “Bunların aslı bozuk”, “Bunlarda irade yok”, “Bunlarda hizmet göremezsiniz”, “Bunlar zaten şiir okudum, hapis verdiler”, “Bunlar ölüleri bile rehine aldılar”, “Bunlar rayı gördükleri zaman başka bir şey zannediyorlar. Bunları, bunlara ayrıca anlatmak lazım. Bunlar, raylı sistemden, hafif raylı sistemden, metrodan, bu tür şeylerden anlamazlar. Zaten bunlar hayatları boyunca bunu görmedi”, “Bunlar hesap da bilmiyor”, “Bunların sırtında boş yumurta küfesi var”, “Bunlar da onlarla beraber hareket ediyorlar”, “Bunlar asgari ücretin tanımını da bilmiyorlar”, “Bunlar hukuktan anlamazlar”, “Bunların birbirinden farkı var mı?”, “Bunların kafası karanlık, zihniyeti karanlık”, “Bunlarda kök yok kök”, “Bunların içindeki din düşmanlığı bitmiyor”, “Bunların yalan, iftira karakterleri haline gelmiş”, “Bunların siyaseti düşmanlık üzerine kurulu”, “Bunlar bir kriz çıksa da Türkiye batsa havasında”, “Bunların her işi gibi ideolojileri de yalan”, “Bunlar size hayatı zindan eder”, “Takır takır insanları katlediyor bunlar”.. “Peki daha önce bunlar niye yoktu burada?”

Yukarıdaki bütün cümleler, bu ülkenin tarafsız olmaya yemin etmiş, halkını birleştirmek, milletine hizmet etmek için defalarca söz vermiş Cumhurbaşkanımıza aittir. Google’a ‘bunlar cumhurbaşkanı’ yazınca hepsi gözüküyorlar... Seçim boyunca kendisinin meydanlarda yaptığı konuşmaların haberlerinden derlenen cümleler bunlar.

Dünyanın en güzel filmlerini (bu hafta kapağımızdaki ‘Başkanın Bütün Adamları’ da buna dahil) izlemiş olmalarına rağmen, ısrarla bunlardan hiç etkilenmeyen; hâlâ ırkçılık, ayrımcılık yapan, düşmanlığın peşinden giden, duygusuz, ruhsuz ve kalpsiz sinemaseverlerin de yolu, olur da oy vermeden önce Arka Pencere’ye düşerse diye derledik. Yoksa Arka Pencere’nin gerçek okuyucuları ‘bunlar’ı zaten biliyor!

GİZLİ TEŞKİLAT
(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAÇ oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcycalc@hotmail.com **GÖRSEL YÖNETMEN** BİLGEHAN ARAS

LOGO TASARIM ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA** BAŞAR UĞUR **KATKIDA BULUNANLAR** TUNCA ARSLAN, OLAN ÖZYURT, ŞENAY AYDEMİR, KAN KARŞAN, JANET BARIŞ, ALİ ULVİ UYANIK, SUZAN DEMİR, ELİF TUNCA, SELİN GÜREL, ENGİN ERTAN, FIRAT ATAÇ **REKLAM İLETİŞİM** EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Marnie Oradayken (Omoide No Mânî); Saint Laurent;
Ölümsüz Aşk (The Age Of Adaline); Ruhlar Bölgesi:
Bölüm 3 (Insidious: Chapter 3); Hayat Kitabı
(The Book Of Life); Olur İnşallah; Beni De Götür;
Yola Çıkmak; Şeytan-ı Racim 2: İfrit.

23 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

24 TRENDEKİ YABANCI

Tunca Arslan, Lee Tamahori'nin ilk filmi "Bir Zamanlar
Savaşçıydılar"ı (Once Were Warriors) hatırlatıyor.

26 CİNNET

Okan Arpaç, Ken Russell'ın D.H. Lawrence uyarlaması filmi
"Aşık Kadınlar"ın (Women In Love) sansürünü anlatıyor.

28 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Bugünden bakmaya değer: "Başkanın Bütün Adamları"
(All The President's Men)... Murat Özer imzasıyla.

30 RİNG

Engin Ertan, Werner Herzog ve Errol Morris arasındaki
ilginç 'iddia'nın sonuçlarını iki filmle değerlendiriyor.

32 AİLE OYUNU

Söyle, Ne Zaman? (Laggies); Hayatın Kendisi (Life Itself).

34 GENÇ VE MASUM

Martin Scorsese'den 'kan banyosu' tadında kısa film:
"Büyük Tıraş" (The Big Shave)... Murat Özer imzasıyla.

36 SAPIK

Gündemden yansıyanlar... Olkan Özyurt imzasıyla.

ÖLÜM ORMANI

BACKCOUNTRY

GERÇEK OLAYLARDAN UYARLANMIŞTIR

EVENT FILM ve D FILMS sunar bir FELLA FILMS yapımı

"ÖLÜM ORMANI" "BACKCOUNTRY" MISSY PEREGRYN JEFF ROOP ve NICHOLAS CAMPBELL ve ERIC BALEDUR

Dünyucu Seçimi PAUL WEBER Kostüm Tasarımı GINGER MARTINI Müzik FRÈRES LUMIÈRES Kurgu DEV SINGH Yapım Tasarımı PIERRE BONHOMME Görüntü Yönetmeni CHRISTIAN BIELZ Yapım Sorumlusu PETER HARVEY

Ortak Yapımcılar MELANIE MULLEN DAVID SCOTT Uygulayıcı Yapımcılar JEFF ROOP BRANDON BAKER MICHAEL BAKER Yapımcı THOMAS MICHAEL Yazan ve Yöneten ADAM MACDONALD

fabula- KINEMAX d TELEFILM CANADA TELEFILM IFC

www.backcountryfilm.com

© 2014 Backcountry Productions Inc.

HAYATTA KAL.

12 HAZİRANDA SİNEMALARDA

Ücretsiz PDF kitap / <https://rntey.org/>

MARNIE ORADAYKEN



ORJİNAL ADI Omoide No Mânî
(When Marnie Was There)

YÖNETMEN Hiromasa
Yonebayashi

SESLENDİRENLER Sara Takatsuki,
Kasumi Arimura,
Nanako Matsushima,

Susumu Terajima

YAPIM 2014 Japonya

SÜRE 103 dk.

DAĞITIM M3 (Bir Film)

**YÖNETMEN, ÖNCELERİ
BİRAZ DA BİLİNMEZLERLE
BEZELİ BİR ARKADAŞLIK
OLARAK GÖSTERDİĞİ
ANNA İLE MARNİ
ARASINDAKİ İLİŞKİYİ
GİDEREK BİR 'AŞK'
EKSENİNE DOĞRU
GÖTÜRÜYOR.**

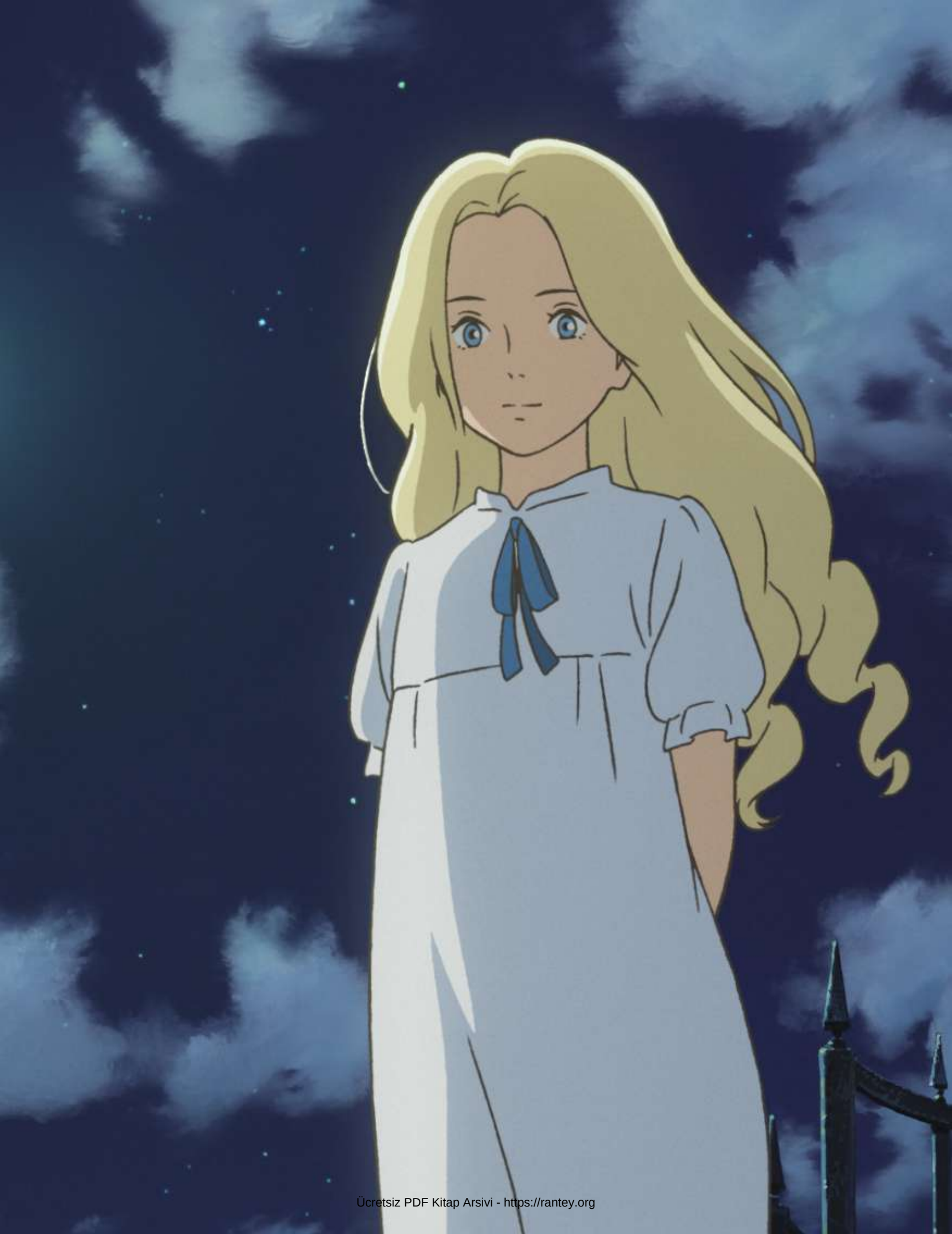
HAYAO MIYAZAKI VE MART AYINDA SİNEMALARIMIZA UĞRAYAN
“PRENSES KAGUYA MASALI” (KAGUYAHIME NO MONOGATARI)
FİLMİNİN YÖNETMENİ ISAO TAKAHATA TARAFINDAN 1985
YILINDA KURULAN VE ÜRETTİĞİ FİMLERLE KISA SÜREDE

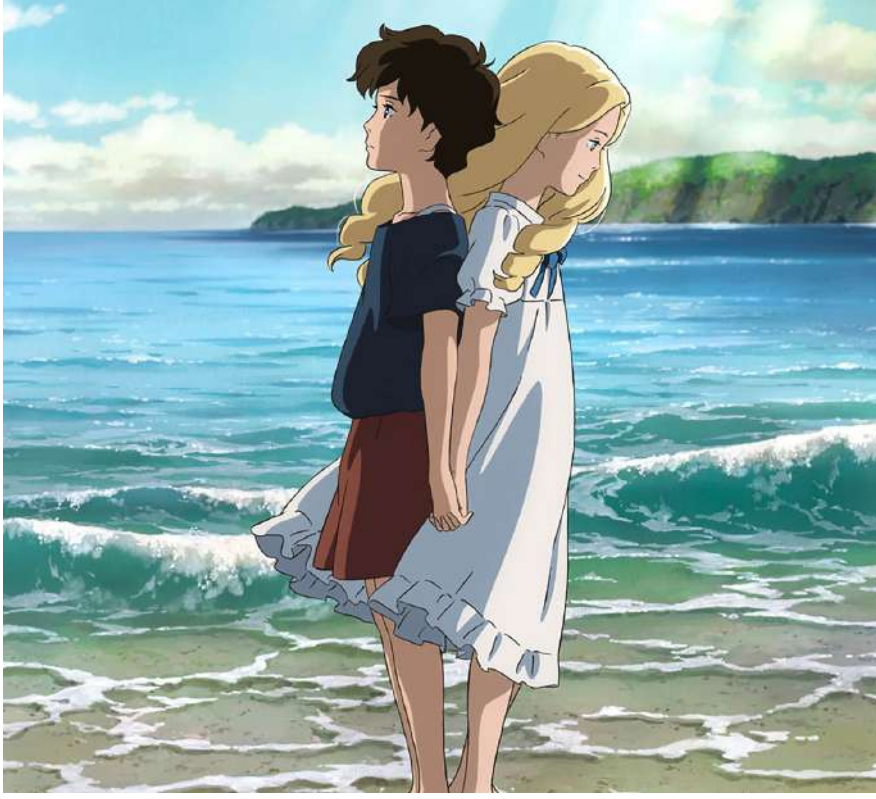
efsaneye dönüşen Ghibli Stüdyosu’nun son filmiyle karşı karşıya olabiliriz. Her ne kadar “Prenses Kaguya Masalı”nın son film olduğu söylene de, İstanbul Film Festivali’nden sonra salonlarda da şans bulan “Marnie Oradayken” de bir Ghibli ürünü. Stüdyo, Miyazaki’nin emeklilik kararının ardından film üretmeyeceğini açıklamıştı. Şimdilerde, ortalıkta bir sürü açıklama dolaşıyor. Kimisi stüdyonun ‘ne yapacağına karar vermek için’ bir süre üretime ara verdiğini yazıyor, kimileri ise bundan sonra daha çok reklam ve televizyon işleri yapmak üzerine bir strateji geliştirildiğini belirtiyor.

Kararları ne olursa olsun. 30 yıl boyunca Hollywood stüdyolarına karşı dimdik ayakta durarak bize efsane ile gerçeğin buluştuğu; doğu masallarıyla bezeli mükemmel animeler izleten bu stüdyoyu özleyeceğiz. Üstelik Ghibli filmlerini Hollywood’dan ayıran çok önemli bir özelliği daha var. Yapımların el emeği göz nuru olması. Örneğin, “Prenses Kaguya Masalı”, her karesi suluboya olarak resmedilmiş bir film. Bu hafta gösterime giren “Marnie Oradayken” de benzer özellikler taşıyor. Hollywood animasyonlarının ‘plastik’ evrenine karşı; doğal bir evren sunuyor seyircisine. (Burada Hollywood animasyonların plastikliğine yönelik bir eleştiri yok. Doğru kurulduğu ve duygusunu seyirciye geçirmeyi başardığı sürece başımızın üstünde yerleri var.)

2010 tarihli “Aşırıcalar” (Kari-Gurashi No Arietti) filmiyle Ghibli’de aldığı eğitimin ilk ürününü veren Hiromasa Yonebayashi’nin yarattığı film, genç bir kızın ergenliğin kapısında yaşadığı korkularıyla yüzleşmesini ve yetişkin bir kadın olmaya doğru gireceği yola girişinin hemen öncesini anlatıyor. Filmin ana karakteri Anna, biraz suçluluk duygusu ama daha fazla öfke dolu bir çocuk. Okuldaki arkadaşlarıyla, ailesiyle sorunlar yaşıyor. Aynı zamanda astım hastası. Bir







gün dramatik bir astım krizi sonrası 'teyze' diye seslendiği üvey annesi, doktorunun da tavsiyesiyle, onu akrabalarının yaşadığı deniz kıyısında doğanın bütün maharetlerini sergilediği bir yere gönderme kararı alıyor. Bu karar Anna için ilk başlarda bir anlam ifade etmese de gittiği bu küçük kasabada yaşayacakları onun çocukluktan ergenliğe geçişini sağlıyor.

Anna, Hokkaido adlı bu küçük kasabada yine kendi halinde takılırken bataklığın diğer ucunda uzun süredir kimsenin yaşamadığı anlaşılan bir ev olduğunu fark ediyor. Bu eve karşı özel bir ilgi duyan Anna'nın, Marnie ile tanışınca hayatı da tümünden değişiyor. Marnie'nin söz konusu metruk evde yaşıyor olması hem Anna'nın hem de seyircinin kafasını karıştırıyor. Anna'nın Marnie ile birlikte evi ziyaret etmesi gördüklerinin gerçek mi yoksa kafasında uydurdıkları mı olduğu ikilemine düşmesine neden oluyor. Aynı şey seyirci için de geçerli.

"Marnie Oradayken"i üç farklı açıdan yorumlayabiliriz. İlki Anna'nın ergenlik travmaları, ikincisi Marnie ile olan ilişkisi ve son olarak da geçmiş ile hesaplaşması ve ergenliğe adım atış. Bunların hepsi bir yandan birbiriyle bağlantılı ve birbirini destekleyen katmanlar

olarak filmde yer alırken; bazı noktalarda ise birbirlerinin gücünü zayıflatan unsurlara dönüşüyorlar. Anna'nın 12 yaşında bir kız çocuğu olarak, ailesinden miras aldığı travmalar ve yalnızlığı tercih etmesi hikayenin ilk aksını oluşturuyor. Bunun kırılması için kahramanımızın bir durum ya da bir kişi ile karşılaşması gerekiyor. Film her ikisi için de alan açıyor. Anna hem mekân değiştiriyor hem de yeni gittiği kasabada hayatının en önemli insanlarından birisi olacak Marnie ile tanışıyor. Bu durum Anna'nın insanlara güvenmeye başlamasının ilk ayağını oluşturuyor. Marnie ile birlikte kendisini tanımlayabileceği bir alanın varlığını fark ediyor.

İkinci aşama Anna ile Marnie arasındaki ilişki. Yönetmen Hiromasa Yonebayashi, önceleri biraz da bilinmezlerle bezeli bir arkadaşlık olarak gösterdiği bu ilişkiyi giderek bir 'aşk' eksenine doğru götürüyor. Hatta Anna ile Marnie arasındaki yoğunluğun yalnızca duygusal olarak değil aynı zamanda fiziksel çekim açısından da güçlü olduğunu hissettiriyor. Bu seyirci açısından bakıldığında önemli bir deneyimin de kapısını aralıyor. Ergenliğe doğru adım atan iki genç kızın arasında bu kadar yoğun bir ilişkinin oluşması, yönetmenin bu ilişkinin 'fiziksel' taraflarına doğru açık göndermeler yapması filmin en cesaretli ve aslında üzerine düşünülmesi gereken tarafını oluşturuyor.

Ancak nedendir bilinmez, final bölümü Anna ile Marnie arasındaki bu yoğunluğun paramparça edildiği bir yöne savruluyor. Yonebayashi, ikili arasındaki ilişkinin köklerini çok daha derinlere doğru götürerek başka bir duygusal yoğunluğun kapılarını açmaya çalışıyor. Bu bölüm kendi içinde dramatik unsurlar barındırır da iki açıdan aksıyor. İlki: Anna ve Marnie arasındaki ilişki bambaşka bir boyut kazanıyor ve seyirci daha önce gördüğünü (tıpkı Anna gibi) inkâr etmek zorunda bırakılıyor. İkincisi: Film böyle bir finale doğru hazırlıksız yol aldığı için her şey bir anda açık edilmek zorunda kalıyor. Hatta finalde, tane tane aktarılacak herhangi bir yanlış anlamaya mahal verilmek istenmiyor adeta.

Yine de "Marnie Oradayken" hem bu kısır vizyon haftasının en iyi seçeneği hem de Ghibli Stüdyosu'nun belki de son ürünü olduğu için görülmeyi hak ediyor.



El emeği göz nuru çizimler.



Yan karakterler yeterince işlenmiyor.

**NEDENDİR
BİLİNMEZ,
FİNAL BÖLÜMÜ
ANNA İLE MARNİE
ARASINDAKİ
YOĞUNLUĞUN
PARAMPARÇA
EDİLDİĞİ BİR
YÖNE SAVRULUYOR.**

Tarkan'ın Diz Üstü Eteği'nden Kelebek Toka'ya:

80'İ AŞKIN YAZARIN KATKILARIYLA
Bir Türkiye Sinema Sözlüğü

Altyazı'nın 150. özel sayısı

HAZİRAN GİTTİNASINDA DAVİLERDE!
Ücretsiz PDF olarak Altyazı'ya <https://altyazi.org>

SAINT LAURENT



ORJİNAL ADI Saint Laurent
YÖNETMEN Bertrand Bonello
OYUNCULAR Gaspard Ulliel,
Jérémie Renier, Louis Garrel,
Léa Seydoux, Helmut Berger,
Dominique Sanda
YAPIM 2014 Fransa-Belçika
SÜRE 150 dk.
DAĞITIM M3 (Kurmaca)

**AÇIK KONUŞMAK
GEREKİRSE,
"SAINT
LAURENT"IN
YENİ VE ÇOK
DAHA 'FEDAKAR'
BİR HİKAYE
KURGUSUNA
İHTİYACI VAR.**

ÇOK DEĞİL, BUNDAN YAKLAŞIK BİR SENE ÖNCE FRANSIZ YÖNETMEN JALİL LESPERS, "YVES SAINT LAURENT" ADINDA bir film çekmiş ve ünlü modacının hikayesini kariyerinin başlangıcı olan Dior döneminden başlayarak anlatmıştı. Lespert'in filmi modacının hakkını teslim etmenin ötesine geçemeyen, yer yer bayat melodramlara çalan ve erkek oyuncu performansı dışında pek elle tutulur tarafı olmayan bir film. Bu sebeplerden olsa gerek, gösterildiği dönemde pek de gürültü koparamamıştı. Başka bir Fransız yönetmen olan Bertrand Bonello'nun "Saint Laurent"i ise kağıt üzerinde daha iddialı.

İddialı olmasının hem iç hem de dış sebepleri var. Öncelikle Bonello'nun filmi geçtiğimiz senenin Cannes Ana Yarışması'ndan başladı yolculuğuna. Yarışmada herhangi bir ödül alamamış olsa da, filmin sinemanın en prestijli festivalinde yarıştığını anımsamak gerekiyor. Filmin iddiasının bir diğer sebebi süresi ve prodüksiyonu. Bonello'nun "Saint Laurent"i Lespert'inkinden daha kısa süren bir dönemi ele almasına rağmen "Yves Saint Laurent"ten 45 dakika daha uzun. Süresinin yanında 70'leri özellikle iç mekan bazında yeniden yaratan prodüksiyonu da bu 'modacı' filmini iyiden iyiye cilalıyor elbette.

Bonello'nun senaryosunu Fransa'nın halihazırdaki en mühim senaristlerinden biri olan Thomas Bidegain ("Pas Ve Kemik/De Rouille Et d'Os" ve "Yeraltı Peygamberi/Un Prophète" gibi filmlerden hatırlayacaksınız) ile çalıştığı filmi Yves Saint Laurent'in kariyerinin zirvesi olarak addedilen 1967 ve 1976 arasındaki dokuz yıllık döneme odaklanıyor. Ünlü modacı, bu dönemde bütün dünyada spot ışıklarının altında, ismini bir markaya dönüştürmüş ve sanatını dünyanın dört bir yanına pazarlamış durumda. Tıpkı kariyeri gibi, aşk hayatı da fırtınalı. Bir tarafta yol arkadaşı olan Pierre



Berge ile asla bitmeyecek olan hikayesi devam ederken diğer taraftan farklı girdaplara sürükleniyor Saint Laurent'in duygusal varlığı. Sanki hem özel hem de 'genel' hayatındaki karmaşa yetmezmiş gibi, tam o sırada, toplum da büyük bir 'klimaks'ın arifesinde.

'68 devrimi, öğrencileri sokaklara dökmüş, gençler başkaları tarafından kontrol edilen hayatlarını bu tüketim toplumunun elinden geri almak istiyorlar. 'Yeni sol' doğuyor, Fransa başta olmak üzere dünyanın bütün büyük şehirlerinde. Saint Laurent, tam da böyle bir dönemde modanın zirvesinde duruyor.

Kısa sürede belli olduğu üzere Bonello'nun "Saint Laurent"i çok katmanlı bir öykü anlatmanın peşine düşüyor. Film bir yandan bir moda ikonunun, bir devrimcinin, benzeri zor bulunur bir dehanın zihnine ve kalbine girmeye



çalabalarken diğer taraftan Fransız toplumunun yaşadığı değişimi bu süreç üzerinden anlatmaya soyunuyor. Yönetmenin elinde yüz elli dakikalık süresinin hakkından gelebilecek, bu büyük prodüksiyonun altını doldurabilecek denli kuvvetli bir malzeme var şüphesiz.

Ancak asıl beceri elbette ki bu malzemeyi yönetmek. Bonello'nun bir türlü başaramadığı, zaman zaman doğru notalara basmayı başarsa da film süresince istikrarı sağlayamadığı mesele de bu. "Saint Laurent", bir türlü asıl meselesini seçemeyen, üstünden şöyle bir geçtiği hikayeleri de layıkıyla birbirine eklemleyemeyen bir film.

Bir sonraki sahnesi, bir öncekinden kopuk... Bir sonraki meselesi de bir öncekiyle bütünlenemiyor. Bonello, hiçbir fazlalığına kıyamadığı filmini asıl malzemesine odaklayamıyor, belki de farklı filmlere ya da

formatlara konu olabilecek her kallavi derdi tek bir potada eritmeye çalışıyor. Açık konuşmak gerekirse, "Saint Laurent"ın yeni ve çok daha 'fedakar' bir hikaye kurgusuna ihtiyacı var.

Aynı aydınlık tarafında ise 'teknik açıdan' iyi kotarılmış bir film var. Bonello, kayda değer cümleler kuramıyor olsa da bu cümleleri kurmasını sağlayan bir sinema dili yaratmayı başarıyor. Özellikle ekran bölmelerle estetize ettiği kimi sahneler ziyadesiyle akılda kalıcı. Yönetmenin ele aldığı dönemi 'yaratma' başarısı da takdire şayan, aynısını 'yönetme' başarısı konusunda söyleyemiyor olsak da...



Elbette ki sanat yönetmenliği.



Hangi meseleye odaklanacağına bir türlü karar verememesi.

**YÖNETMENİN ELE
ALDIĞI DÖNEMİ
'YARATMA'
BAŞARISI DA
TAKDİRE ŞAYAN,
AYNISINI 'YÖNETME'
BAŞARISI KONUSUNDA
SÖYLEYEMİYOR
OLSAK DA...**

ÖLÜMSÜZ AŞK

★★★★

ORIJİNAL ADI The Age Of Adaline

YÖNETMEN Lee Toland Krieger

UYUNCULAR Blake Lively,

Michiel Huisman, Harrison Ford,

Ellen Burstyn, Kathy Baker

YAPIM 2015 ABD

SÜRE 112 dk.

DAĞITIM Pinema

“ÖLÜMSÜZ
AŞK”IN EN BÜYÜK
HANDIKABI
BU YAŞLANMAMA
SÜRECİNİ SÜREKLİ
BİR BİÇİMDE
KRİMİNAL
OLARAK KABUL
ETMESİNDE.

HAYATIN BİR NOKTASINDA TAKILIP KALMA, ORADAN İLERLEMeye ÇALIŞMA FİKRİ ÇOK YENİ DEĞİL. HEP AYNI GÜNE uyanan Phil’in yaşadıkları (“Bugün Aslında Düdü/Groundhog Day”, 1993) ya da tersine bir biçimde yaşlanmak yerine gençleşen Benjamin Button hikayelerini çekici kılan şey gündelik hayat gerçekliği dışında kalsa da fantastik bir anlatım yerine tam tersine gerçekmişçesine anlatılması, kendini fazlasıyla ciddiye alması oluyor.

Genellikle romantik filmleriyle bilinen Lee Toland Krieger’in son filmi “Ölümsüz Aşk” (The Age Of Adaline) yaşlanmayan bir kadının öyküsünden yola çıkarak sonsuza kadar hayatta kalma fikrinin çekici olabileceği gibi sıkıcı, bezdiren bir tarafı olduğu ve o sonsuz hayatı mutlu ve huzurlu yaşayamayacak olmanın verdiği rahatsızlığı merkeze alarak ilerliyor.

Adaline sıradan bir kadın gibi görünüyor önce, kimliğini değiştirme sürecinden de bir suçtan kaçtığı izlenimini bırakıp kayboluyor. Kısa bir zaman içerisinde Adaline’nin, geçirdiği bir trafik kazasında üzerine düşen yıldırım ile genleri sabit kaldığından yaşlanmadığını anlıyoruz. Başta sorunsuz gibi görünse de yavaş yavaş gündelik hayatı içerisinde sorun olmaya başlayan bu durum polisin de peşine düşmesiyle nihayete erer ve Adaline yaşlanamadığı için hayatını kaçak sürdürmek zorunda kalır. Filmin en genel öyküsünü oluşturan bu altyapı Adaline’nin kaçmak zorunda olduğu fikrine odaklanıyor en çok. Hükümet için denek olabilecek bir bedeni var çünkü.

Kaçak hayatı Adaline’nin sıradan bir yaşam sürmesine engel olunca bu uzun gibi görünen hayat çekiciliğini kaybediyor. Sonrasında ise hep karşı koyduğunu anladığımız âşık olma fikrine, bu kez gözlerini yumup kendini kaptırmak istediğinde kaçarak yaşama fikrinden o kadar da kolay kurtulamayacağını anlıyoruz.

Adaline ya da o dönemde kullandığı adıyla Jenny’nin her şeyiyle mükemmel adam şeklinde çizilen Ellis’le tanışması bir çeşit sorgulama süreci yaratıyor. Bu uzun ömrü hep kaçmak zorunda olduğu için âşksız geçirmek zorunda olma fikrine de o denli sarılıyor ki, seyircisine de başka bir ihtimale inanması için kapı açmıyor.

“Ölümsüz Aşk”ın en büyük handikabı bu yaşlanmama sürecini sürekli bir biçimde kriminal olarak kabul etmesinde. Adaline’i psikolojik olarak etkileme sürecinden ziyade fiziksel etkileri üzerinde duruyor böyle olduğunda. Adaline’nin yaşlanmaması bir de üstüne genç ve güzel kalması ama sıra aşka geldiğinde kaçması fikri de parça parça anlatılıyor seyirciye. Zaten yönetmenin Adaline’nin hikayesini baştan sona çizgisel bir şekilde anlatma gibi bir derdi de yok.





Her ne kadar Adaline'ın yaşadıkları gerçekdışı olsa da filmin en büyük mahareti masalsı bir anlatım yerine ayağı sağlam basan gerekçeler barındırabilmesi. Adaline'in bir trafik kazasıyla yaşadıkları film boyunca mantıksal ve bilimsel neden-sonuç ilişkileriyle destekleniyor. Bu yüzden de fantastik ya da masalsı bir romantik-komedi anlatısının aksine fizik kurallarıyla açıklanabilecek bir romantizm var.

“Ölümsüz Aşk”ın sürükleyici yapısı Adaline'in ilginç yaşam öyküsüne ciddiyetle ve sıkılmadan odaklanmanızı sağlarken sonlara doğru yönetmenin kurmaya ve inandırıcı olmaya çalıştığı evreni sorgulamak da mümkün. Yaşlanmamak, bir hastalık ya da bilimsel açıklaması olan bir süreç aslında. Adaline'i rahatsız eden ise hükümet tarafından bir denek olacak olması. Zaman geçip bu endişe ortadan

kalktığına da Adaline'in yine kaçak yaşamayı tercih etmesi fikri anlamlı gelmiyor.

Blake Lively'nin oyunculuğunun yanına Michiel Huisman'ın fazla iyi karakteri Ellis eklenince bir aşk uyumunu görmezden gelemiyorsunuz. İşin içine Harrison Ford'un Ellis'in babasını oynadığı William karakteri girdikten sonra ise aşk meselesi aileye kuşak kuşak yayılan daha da karmaşık bir hâl alıyor. “Ölümsüz Aşk” sonlara doğru sarkmış olsa da yıllara yayılan ilginç öyküsüyle yine de izlenesi bir film, rahatını üzerinden biraz daha atmış olsa çekici bir yanı da var.



Filmin genel atmosferi, renkleri ve oyunculuklar iyi yönetilmiş, böylece hikaye inandırıcılığını koruyabiliyor.



William ile Adaline karşılaşmasında hikaye yapısından kopup finali besleyen zoraki sahnelerle dönüşüyor.

**FANTASTİK
YA DA MASALSİ
BİR ROMANTİK-
KOMEDİ
ANLATISININ
AKSİNE FİZİK
KURALLARIYLA
AÇIKLANABİLECEK
BİR ROMANTİZM VAR.**

RUHLAR BÖLGESİ: BÖLÜM 3



ORJİNAL ADI Insidious:
Chapter 3

YÖNETMEN Leigh Whannell

OYUNCULAR Dermot Mulroney,
Stefanie Scott, Lin Shaye,
Angus Sampson, Leigh Whannell

YAPIM 2015 ABD-Kanada

SÜRE 97 dk.

DAĞITIM Warner Bros.

**LEIGH WHANNELL,
ANİ ŞOKLARA
BAŞVURMASININ
GEREKSİZLİĞİ DIŞINDA,
AĞIRLIKLI OLARAK ÜÇ
MEKANA SİĞİRDİĞİ
HİKAYEYİ, JAMES
WAN'DAN AŞAĞI
KALMADAN ANLATMIŞ.**

İ Kİ AVUSTRALYALI: YÖNETMEN-YAZAR-YAPIMCI-KURGUCU JAMES WAN İLE YAZAR-YAPIMCI-OYUNCU LEIGH WHANNELL İKİLİSİ 2000 yılında, korku filmi “Stygian” ile başlayan, “Testere”yle (Saw) ün kazanan ve “Ruhlar Bölgesi”yle (Insidious) kurumsallaşan ortaklıklarında, küçük bütçeli filmlere kattıkları yaratıcılıklarıyla anılır oldular. Mesela, ABD sınıflandırmasında ‘PG-13’ sertifikası alabilecek şekilde çekilen, yani aşırılıklar içermeyen ve gösterdiklerinden daha fazla hayal gücüne yükledikleriyle korkutan “Ruhlar Bölgesi”.

İlk iki filmde yakından takip ettiğimiz üç çocuklu ailenin babasına, hem çocukluğunda, hem de yetişkinliğinde musallat olan yaşlı kadın görünümüne hayaletin başlattığı olaylarda, Öte’ye ziyaretlerde bulunduk. Bu, içinde yaşadığımız dünyanın dışında, zaman ve mekanları bir rüyada gibi algılayabileceğiniz, daha çok karanlıklarına çekildiğiniz normal ötesi bölge. Yaşayan birinin bedenini ele geçirerek gerçek dünyaya gelmek, en tehlikelisi de bedenini ele geçirdiği kişiyi Öte’ye çekmek isteyen kötücül ruhların, hatta iblislerin olduğu bölge. Kuşkusuz günlük akış içinde bazen açıklayamadığımız bazı işaretlerle, seslerle, eşya-obje hareketleriyle karşılaştığımızda, belki de mesajlar yollandığını düşündüğümüz bölge.

Ruhlar ve etkilerini inceleyen spiritalizm ile açıklanamayan doğaüstü olayları deneysel yöntemlerle kanıtlamaya çalışan parapsikolojinin engin alanlarından akıllıca istifade ederek, kendi Öte’lerini kuran Whannell - Wan ikilisi, temel üç karakteri başarıyla yarattılar. Her üç filmde de odakta olan, paranormal algıları güçlü, duru görü sahibi, özel medyum Elise Rainier (Lin Shaye) ile gece görüşlü kameraları, en küçük sesleri-titreşimleri tespit eden mikrofonları ve diğer araçlarıyla ruhları tespit eden, biraz komik, biraz sakar Tucker (Angus Sampson) - Specs (Leigh

Whannell) ikilisi.

İlk iki filmin birkaç yıl öncesine giden 3. bölüm, büyük aşkla bağlı olduğu kocası öldükten sonra evine kapanıp emekliliğini ilan etmiş Elise’in kapısını genç bir kızın çalmasıyla başlar. Annesini kanserden kaybetmiş Quinn Brenner (Stefanie Scott), onun ruhuyla temas etmeye çalışmaktadır. Elise, önce reddetse de kısa bir transtan sonra dehşetle irkilir. Öte’den bir iblis, Quinn’in bu hassaslığını kullanarak ruhunu ele geçirmek istemektedir!

Bir dünya fenomeni “Hızlı ve Öfkeli 7”ye (Furious Seven) yönetmen olarak transfer olan James Wan, sadece yapımcı olarak yer aldığı serinin bu bölümünde, koltuğunu, ilk filmini yöneten Whannell’e bırakmış. Whannell de, eğlendirme amacıyla özellikle sık kullandığını düşündüğüm ani şoklara başvurmaşının



gereksizliği dışında, ağırlıklı olarak üç mekana sığdırdığı hikayeyi, Wan'dan aşağı kalmadan anlatmış.

Elise'in evinin, Quinn'in, babası Sean (Dermot Mulroney) ve küçük erkek kardeşi Alex'le (Tate Berney) yaşadığı dairenin yer aldığı apartmanın farklı bölümlerinin ve kendi odasının, Öte'deki iblisin müdahaleleriyle saldırıya uğradığı her sahne, objelerin kullanımı, açılar, ışıklandırma, kesintisiz kamera hareketleri, renk seçimleriyle yeterince dehşet verici... Aslında çekici. Çünkü, bu bölümde Elise'in kararlı biçimde geçiş yaparak o soğuk ve kesif karanlıkta ilerlediği Öte, korkutucu ve tehlikeli olduğu ölçüde sürprizli.

İki ağır kayıp yaşayan ve ölümden sonra sevdiklerinin ruhlarıyla bir son veda, bir son sevgi sözcüğü için iletişime geçmek isteyen Elise

ile Quinn'in ortak acıları, matemleri, Öte'yi duygusal bir arayışın da bölgesi haline getiriyor. Oysa Elise'in bir fenerle yolunu bulmaya çalıştığı, kimilerine ölümü hissettirecek 'tanıdık bölgemiz' Öte'de, bu arayış ve temas çabası hiç kolay olmuyor!

"Ruhlar Bölgesi: Bölüm 3", küçük bir yapımın, doğru teknik/artistik seçimlerle nasıl hem yeterince korkunç, yeterince dramatik, yeterince de eğlenceli olabileceğinin kanıtı. Filmi sürükleyen karakterin, bir Hollywood emekçisi olan 71 yaşındaki Lin Shaye olması da yeterince anlamlı.



Serinin değişmez müzikçisi Joseph Bishara'nın 'her iki dünyayı' temsil eden çalışması.



Gereksiz son şok!

**KÜÇÜK BİR YAPIMIN,
DOĞRU TEKNİK/ARTİSTİK
SEÇİMLERLE NASIL
HEM YETERİNCİ
KORKUNÇ, YETERİNCİ
DRAMATİK, YETERİNCİ
DE EĞLENCİLİ
OLABİLECEĞİNİN
KANITI.**

HAYAT KİTABI



ORJİNAL ADI The Book Of Life

YÖNETMEN Jorge R. Gutierrez

SESLENDİRENLER Diego Luna,
Zoe Saldana, Channing Tatum,
Ron Perlman, Christina Applegate,

Danny Trejo

YAPIM 2014 ABD

SÜRE 95 dk.

DAĞITIM The Moments

Entertainment

“HAYAT KİTABI”,
MEKSİKA’DA ÇOK
ESKİ ZAMANLARDA
YAPILAN VE ÖNEMLİ
BİR RİTÜEL
OLAN ‘ÖLÜLER
FESTİVALİ’
ÜZERİNDEN BİR
HİKÂYE KURUYOR.

"E VDE YENİ KURULAN DİRLİK DÜZEN, MELQUIADES'İN
ÖLÜMÜYLE BOZULDU. MELQUIADES'İN ÖLÜMÜ,
beklenmedik bir olay değildi ama
beklenmedik koşullarda oldu.

Gelişinden birkaç ay sonra adamcağız
birdenbire öyle çökmüştü ki, kısa sürede yatak
odalarında gölge gibi dolaşan, yürürken
ayaklarını sürükleyen, eski günleri dilinden
düşürmeyen, kimsenin aldırış etmediği ya da
yatağında ölüsü bulunana dek varlığını herkesin
unuttuğu bir işe yaramaz koca dedelere
dönmüştü.*” Kim bilir belki Melquiades'in
ölümünün sebebi ‘unutulmasıydı’. Fakat
hikâyenin bir yerinde öldüğü yerden de geri
geldi... Gabriel Garcia Marquez'in ünlü romanı
“Yüzyıllık Yalnızlık”ta geçen bu anlatı, büyü
gerçekçiliğin anavatani Latin Amerika içinde
geçen, belki de onlarca efsaneden biri. İnsanların
ölüm günlerini bildiği, göğe yükseldiği,
nesillerce aynı adı taşıdığı, ölüp geri geldiği bir
dünyanın efsaneleri... Latin Amerika'nın bu
büyüyle anılmasının ebatte ki en büyük sebebi,
efsanelerini hep canlı tutması.

Meksikalı yönetmen Jorge R. Gutierrez'in
yönettiği “Hayat Kitabı”nı anlatmaya
başlamadan “Yüzyıllık Yalnızlık”tan bir alıntı
yapma ihtiyacının sebebi, o toprakların yazılı en
büyük efsanelerinden biri olması elbette.
Hatırlamakta fayda var. Zaten her şey de
‘unutmamak’, ‘hatırlamak’ ve yüzyıllık bir
yalnızlığa hapsolmemek için! Zira Gutierrez'in
hikâyesi de tam bu konuya parmak basıyor,
‘insanlar unutulunca ölür...’

Hikâye, yaramaz bir grup çocuğun, müzenin
gizemli rehberi Mary Beth ile yaptığı turla
başlıyor. Mary Beth, bu yaramaz çocuklara
“Hayat Kitabı” adlı, Meksika’da geçen bir hikâye
anlatmaya başlıyor. Mary Beth'in anlattığı
hikâye San Angel’de geçiyor. Sürekli mücadele
eden iki tanrı ve karı koca olan La Muerte ve



Xibalba bir iddiaya girer. İddiaları bu küçük
kasabada yaşayan üç arkadaş üzerinedir:
Manolo, Joaquin ve Maria. Manolo ve Joaquin
çocukluktan bu yana Maria’ya âşıktır.

İki âşık oğlan tatlı bir rekabet içindeyken
Maria, arkadaşlarının yanında asi, kasabayı
birbirine katarak eğlenir. Tanrılar Maria’nın
kimi seçeceği üzerine iddiaya girer. La Muerte,
iyiliğe olan inancı nedeniyle daha romantik
Manolo’yu seçer. Eğer başarılı olup, Maria’nın
elini tutabilirse, La Muerte ‘Hatıralarda
Yaşayanlar Ülkesi’nin sevilen tanrısı olmaya
devam edecek ve Xibalba insanlara karşı
müdahaleci tavrından vazgeçecektir. Xibalba ise
Joaquin’i tercih eder. ‘Unutulanlar Ülkesi’nin
ıssız topraklarına hükmeden Xibalba kazanırsa,
karısının yerini alarak ‘Hatıralarda Yaşayanlar
Ülkesi’ne hükmedecek ve La Muerte



'Unutulanlar Ülkesi'ne sürülecektir. Ve bunun üzerine macera başlar.

"Pan'ın Labirenti" (El Laberinto Del Fauno), "Şeytanın Belkemiği" (El Espinazo Del Diablo), "Hellboy", "Blade II" ve senarist olarak yer aldığı "Hobbit" filmlerinden bildiğimiz ünlü yönetmen, yapımcı ve yazar Guillermo del Toro'nun yapımcılığını üstlendiği "Hayat Kitabı", Meksika'da çok eski zamanlarda yapılan ve önemli bir ritüel olan 'Ölümler Festivali' üzerinden bir hikâye kuruyor. Film, 'unutmamak' üzerine kurduğu bel kemiğinin üzerine Latin Amerika'nın büyüleri efsanelerinden bezeli bir karnaval inşa ediyor. Gerek müzikleri, gerekse de Meksika'yı anlatabilecek en cafcacı haliyle, tahtadan bebeklerin fantastik dünyasına bir kapı aralıyor. Film 'küçüklerle' efsaneler anlatırken

kaçınılmaz olarak didaktik ama bir o kadar eğlenceli bir dil tutturuyor. Hatta aralara büyüklerin dünyasındaki kalıplar için de bir iki iğne sıkıştırıyor. Tabii bu, gırgır şamatanın içinde kalıyor ama olsun. "Hayat Kitabı" 'unutmama'nın yanı sıra başkaları tarafından bize biçilen rol ve temsilleri de eğlenceli bir şekilde ti'ye alıyor. Matador değil, müzisyen olmak isteyen Manolo, 'prensini bekleyen' bir kadın temsiline farklı profil çizen Maria, özellikle hayvanlara zarar vermekten kaçınan insanlar, farklı masalların olabileceği, dahası anlatılabileceği hissiyatını kuvvetlendiriyor.



Geleneksel efsaneler içerisinde kendi kaderini/isteğini belirleyen karakterler ve farklı bir kadın karakteri!



Hikâyenin canlandığı evrenle hikâyenin anlatıldığı diğer evren arasındaki animasyon farkı.

**FİLM 'KÜÇÜKLERE'
EFSANELER
ANLATIRKEN
KAÇINILMAZ
OLARAK DİDAKTİK
AMA BİR O
KADAR EĞLENCİLİ
BİR DİL
TUTTURUYOR.**



OLUR İNŞALLAH



YÖNETMEN Tolga Baş

ÖYUNCULAR Çetin Altay,

Arzu Yanardağ, Müfit Kayacan,

Ayhan Rüzgar, Mehtap Bayrı

YAPIM 2015 Türkiye

SÜRE 88 dk.

DAĞITIM Pinema (Artist Film)

**ÇETİN ALTAY'IN BUNDAN
ÖNCEKİ REFERANSLARINA
BAKILACAK OLURSA
İYİ BİR GİŞE ÖYUNCUSU
OLDUĞU BİR GERÇEK.**

ŞU BİR GERÇEK Kİ KOMEDİ FİLMLERİ BU TOPRAKLARIN AMİRAL GEMİSİ VE GEÇER AKÇESİ. SON YILLARDA O KADAR ÇOK komedi filmi vizyon şansı buldu ki, artık hangisinin gerçek anlamda iyi, hangisinin çöp olduğu konusunda kafalar iyiden iyiye karışır hale geldi. Vizyonda görme şansı bulduğum "Olur İnşallah" nispeten iyi sayılabilecek komedi filmlerinden. Ama ne yazık ki sırtını ağır argoya yaslıyor, tam da bu noktada yalpalıyor ve çuvallıyor. Vadettiği eğlenceyi bölge-şive komedisiyle karşılaşmasına rağmen, oyuncuların vasat performansına kurban giden yapım, Tolga Baş'ın ciddi emeğini de bir yerde heba ediyor.

Son zamanların en üretken oyuncularından Çetin Altay'ın bundan önceki referanslarına bakılacak olursa iyi bir gişe oyuncusu olduğu bir gerçek. Ama hep aynı oyunculuk performansı ortaya koyan Altay'ı, bu kez ne şive ne de mimikleri kurtaramıyor. Altay'ın umutsuz aşkı rolünde Arzu Yanardağ da dikiş tutturamayan oyunculuk kariyerine yine zayıf bir karakterle yeni bir halka eklerken, çok kısa rolüne rağmen

Mesut Yar, ilginçtir ki birçok oyuncudan daha iyi dolduruyor perdeyi.

"Olur İnşallah", "Vizontele"yi referans alan bir yapım dersek sanıyorum yanlış olmaz. Tabii hikayesinin modern yapısı bu durumu biraz farklılaştırır da temelde "Vizontele"nin sempatisinden ve yine yakın dönemin önemli komedi figürlerinden referans alan bir film. Köye kurulacak bir yerel kanal için finansman desteği arayan iki kafadar ve köy muhtarının basit ama sevimli hikayesi bu.

2011 yapımı "Yabancı" filmiyle kariyerine bir dramla başlayan yönetmen Tolga Baş, daha sonra "Koşuş Akademisi" ve "Delisin! Delisin!" ile yüzünü komediye dönmüştü. Bu sevimli Akdeniz komedisiyle de kaldığı yerden devam ediyor anlaşılan.



Filmin rengine ve ritmine uyan iyi bir fon müziği çalışması var.



Filmin önüne geçen oyunculuk performansı ile Sümer Tilmaç'a yeterince sahne verilmemesi.



BENİ DE GÖTÜR



YÖNETMEN Avni Kütükoğlu
UYUNCULAR Çiğdem Suyolcu,
Gürol Güngör, Vural Çelik,
Mehmet Esen, Çetin Altay,
Hakan Türksen
YAPIM 2012 Türkiye
SÜRE 103 dk.
DAĞITIM Özen Film (Yazz Film)

**FİLM, GİTMENİN, TERK
ETMENİN KALMAKTAN ÇOK
DAHA AĞIR OLDUĞU
KAVUŞAMAMA HİKAYESİ
BİR YERDE.**

BU TOPLUMUN ÇARPIK DÜZENİ İÇİNDE HAYATINA SAHİP OLAMAYAN, KADERDİR DİYE YAFTALANARAK İSTEMEDİĞİ hayatlara mahkum ettirilen, zorlanan, horlanan ve hepsinden önemlisi yaşam hakkı istendiği zaman elinden alınabilen 'kadın'ın dramı üzerine ağır, ağdalı bir film "Beni De Götür".

Ayşe (Çiğdem Suyolcu) bir ömür geçireceği adamı seçme hakkından yoksun bırakılmış bir kadın. Sessiz sedasız sevdiği adamın hayatına dokunabilmek için onun annesine yakınlaşsa da amcası ve yengesinin biçtiği evliliğe razı olmak durumunda kalıyor.

Tıpkı bu toplumda birçok kadının ve çocuk gelinin yaşadığı travmaya benzer bir hayata itiliyor. Bir yerde 'kara yazgısına' gönüllü oluyor. Bu evlilikle beraber kabus bir hayatı da yaşamaya başlıyor.

Kasabanın okuyan parlak gençlerinden biri olan Ali (Gürol Güngör) ise Ayşe'nin varlığından habersizce okumak için İstanbul'a gidiyor ve karıştığı öğrenci olayları onu hapishaneye kadar

sürüklüyor. Sistematiik olarak gördüğü işkence ise Ali'den de birçok şey götürüyor. Onu hayata yabancılaştıran ve erkekliğini elinden alan bu durum sonrası kasabasına geri dönüyor ve annesinden miras kalan eve yerleşiyor.

Evi o yokken derleyen toparlayan ve bakımını yapan Ayşe ile karşılaşan Ali, kadının tüm fantezilerine ve ona olan eğilimine karşılık vererek tehlikeli bir maceranın da fitilini ateşliyor.

"Beni De Götür", tipik bir 'Ayşe Ali'yi seviyor' hikayesi değil aslında. Fonda kasaba kültürünü de yansıtan, insan ilişkilerinin küçük çıkarlarla kırılanlaştığı ve zamanla bir birine yabancılaşan insanların da dramı üzerine lafını söyleyen bir yapım. Gitmenin, terk etmenin kalmaktan çok daha ağır olduğu kavuşamama hikayesi bir yerde.



Komedi ağırlıklı yapımların oyuncusu olan Vural Çelik, 'zalim koca' profiliyle ilginç bir performans sergiliyor.



Olur olmaz yerde duyulan fon müziği kulağı rahatsız edecek kadar çok bağıyor.



YOLA ÇIKMAK

★
YÖNETMEN Evren Erdem
UYUNCULAR Ruhi Sarı, Ozan Bilen,
İrem Altuğ, Aysan Sümercan
YAPIM 2014 Türkiye
SÜRE 90 dk.
DAĞITIM The Moments
Entertainment (Evr Film)

**DAHA İLK SAHNEDE
TEKNİK BİR FACİAYLA
KARŞI KARŞIYA
OLUNDUĞUNU
HABER VERİYOR FİLM!**

İLK OLARAK GEÇEN YIL ADANA ALTIN KOZA'DA BÜYÜK BİR BAŞARI GÖSTEREREK YARIŞMAYA DAHİL OLABİLEN "YOLA ÇIKMAK" şimdi de vizyonda. Sanırım ilk defa ne yapmaya çalıştığını, niye çekildiğini hiç anlayamadığım bir film üzerine yazmayı deneyeceğim. Daha ilk sahnesinden itibaren feci bir ışık kullanımı -ya da ışıksızlık- başta olmak üzere teknik bir faciayla karşı karşıya olunduğunu haber veren film, ilerleyen dakikalarda da kendisiyle ters düşmüyor!

Karşımızda iki -ille de hikaye diyeceksek- hikaye var: İlkinde; birbiriyle alakası olmayan iki yetişkin erkek kardeşin, yıllar sonra bulunan 'baba' peşinde bir yolculuğa çıkışı mevzubahis. İkincisinde ise Bursalı bir ev kadını, aldattığı kocasına suçüstü yakalanıp bir de suç ortağı, kocası tarafından yaralanınca apar topar yola düşüyor. 'Yola çıkan' bu üç vatandaşın ortak noktası ise Konya'da aynı otelde gecekemeleri.

'Kesişen öyküler' teması hayli ilgi çekicidir, evet, ama bu filmin o tabirle de bir alakası yok. Bir filmi değerlendirebilmek için 'auteur kuram'ın

yöntemlerine, hiç değilse ilk halkasına, bağlı olmak elzem; perdeden yansıyan görüntülerde ilk önce teknik bir yeterlilik beklemek hakkımızdır. Kimi filmlerde bu konuda hatalar/eksikler de olmuyor mu; oluyor. Ancak filmin diğer unsurları bunu tolere edebildiği ölçüde, bu hatayı/eksiği belirtmekle beraber film üzerine bir değerlendirme yapmak mümkün. Gelin görün ki burada ne biçimi affettirebilecek bir içerik ne de içeriği tartışılabilir kılacak bir biçim söz konusu. Durum hikayesinin, açık uçlu hikayenin hatta -iddiayı sahiplenebilecek bir birikim olduktan sonra- 'yepyeni bir hikaye anlatım biçimi'nin de başımızın üstünde yeri var ama 'yaptım oldu' ya da 'yapacaktık ama imkansızlıklar' çıkışıyla açıklanabilecek bir durumu kabullenmek mümkün de değil, hakkaniyetli de...



Filmin son sahnesi, nihayet.



Her yerden akan özensizlik.

ON SEANSI

Şenay Aydemir, Evrim Kaya ve Hasan Cömert'le



her cuma
saat: 22.00'da



hayat
televizyonu

Frekans Bilgileri: Frekans: 12523 Polarizasyon: Dikey(V), Sembol Rate: 22500 FEC: 2/3

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://rantey.org>



ŞEYTAN-I RACİM 2: İFRİT

★
YÖNETMEN Murat Toktamışoğlu
UYUNCULAR Firuze Gamze Aksu,
Derya Deniz Değirmenci,
Emre Kılıç, Lara Çelebi
YAPIM 2015 Türkiye
SÜRE 92 dk.
DAĞITIM MC (Fanatik)

**BÜTÇENİZ YETMİYORSA,
HAYAL EDİLENİN
GÖZÜN GÖRDÜĞÜNDEN
ÇOK DAHA KORKUNC
OLABİLECEĞİNİ UNUTMAYIN.**

TAM ŞU ANDA YENİ KORKU FİLMLERİNE İSİM BULMAK İÇİN HARİL HARİL AYETLERİN ÜZERİNDEN GEÇEN YÖNETMENLER, senaristler, yapımcılar; ‘cin’li filmlerde görmeye artık kimsenin tahammül edemediği bazı şeyler var ki, aman onlardan uzak durun. Başkaları etmiş, siz etmeyin. Öncelikle elle tutulur bir hikayeniz olsun, aynı sıkıcı öykünün arasına kapı gıcırtiları ve çılgınlıklar ekleyip ‘başardım’ sanmayın.

Ne olur, profesyonel oyuncularla çalışın, karakterlerin korkusuna inanmakta güçlük çeken seyircinin yaşadığı sıkıntıyı düşünün. Eğer kötücül varlıkları seyirci de görsün istiyorsanız, görsel efektlerin ikna edici olduğuna emin olun. Eğer seyirci onlardan korksun istiyorsanız, ikna edici görsel efektlerden çok daha fazlasına ihtiyacınız var. Bütçeniz yetmiyorsa, hayal edilenin gözün gördüğünden çok daha korkunç olabileceğini unutmayın. Işık kullanımına özen gösterin, filmin kusurlarını saklamak için karanlıktan medet ummayın. Uzun, karanlık sahnelerin, bir amaca hizmet etmediği zaman,

perdede nasıl görüldüğünü bir düşünün. Filminizi baştan sona müzik kullanmadan izleyin, gözünüze pek ‘korkutucu’ gelmediyse, müziğe fazla yüklenmişsiniz demektir. Ve mümkünse, filminizin bir finali olsun, olur mu?

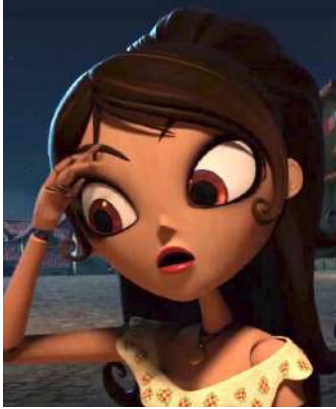
“Şeytan-ı Racim 2: İfrî”, üçüncü bir filmin sinyallerini verdiği için, bu uyarıların tümünü ciddiye almalı. Düşük bütçeyle dahi yüksek gişe başarısı garanti görüldüğünden mantar gibi çoğalan ama çoğaldıkça kaliteyi düşüren yerli korku filmleri cehenneminde, seyirciyi küstürmeye çok yaklaştığını hatırlatmalı. Bir ‘musallat’ korkusu olarak “Şeytan-ı Racim 2: İfrî”, neyse ki din üzerinden seyirciyi sömüren bazı türdeşleri kadar ileri gitmiyor, bir noktada kendini frenliyor, ama bu, sinemasal olarak içler acısı seviyede olduğu gerçeğini değiştirmiyor.



Filmin yetimhane sahneleri, diğerlerine göre daha özenli çekilmiş.



Seyircinin en büyük kabusu şeytan değil, ana karakterin kafa sesi.



HAYAT KİTABI



MARNİ ORADAYKEN



ÖLÜMSÜZ AŞK



SAINT LAURENT

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	OLKAN ÖZYURT	BURÇİN S. YALÇIN
BENİ DE GÖTÜR	★						
HAYAT KİTABI / THE BOOK OF LIFE	★★★★			★★★★★	★★★★		
MARNİ ORADAYKEN / OMOIDE NO MÄNI		★★★★★		★★★★★	★★★★		
OLUR İNŞALLAH	★						
ÖLÜMSÜZ AŞK / THE AGE OF ADALINE	★★	★★★		★★	★★		
RUHLAR BÖLGESİ: BÖLÜM 3 / INSIDIOUS: CHAPTER 3	★★			★★			
SAINT LAURENT							
ŞEYTAN-I RACİM 2: İFRİT							
YOLA ÇIKMAK				★★	★		
AŞK VİZESİ / WE'LL NEVER HAVE PARIS	★★						★
GECE TAKİBİ / RUN ALL NIGHT	★★★★	★★★★		★★★★	★★★★		
HAYALET DAYI		★		★★	★		
İYİ BİR YALAN / THE GOOD LIE	★★				★★		
KAYIP NEHİR / LOST RIVER				★★★★	★★★★		
O.H.A.: OFLU HOCA'YI ARAMAK		★★★★★	★★★★	★★★★	★★★★		
ÖLÜM FİSİLTİSİ / THE CANAL		★★					
POLTERGEIST: KÜTÜ RUH / POLTERGEIST				★★★★	★★		
SAN ANDREAS FAYI / SAN ANDREAS	★★★★	★★★★		★★	★★	★★★★	★★
SAVAŞÇI / THE DEAD LANDS	★★			★★★★	★★★★		
SENİNLE BİR ÖMÜR / THE LONGEST RIDE	★★			★★	★		
SİBİRYA MAFYASI / EDUCAZIONE SIBERIANA		★★					
TEPEÇİK HAYAL OKULU			★★★★			★★★★	★★★★
YARININ DÜNYASI / TOMORROWLAND	★★	★★★★		★★	★★	★★★★	★★★★
HAYATIN KENDİSİ / LIFE ITSELF	★★★★★	★★★★		★★★★	★★★★	★★★★★	★★★★★
SÖYLE, NE ZAMAN? / LAGGIES							

“SAVAŞÇI”NIN TORUNLARINI ANIMSİYOR MUSUNUZ?



Gösterimdeki Yeni Zelanda yapımı **“Savaşçı”**’nın aklıma getirdiği ilk film 1994 tarihli **Lee Tamahori** imzalı **“Bir Zamanlar Savaşçıydılar”** oldu. **Toa Fraser**’ın kahramanlarının çok uzun yıllar sonrasına modern **Yeni Zelanda**’daki trajik bir aile öyküsü aracılığıyla bakıyordu film.

GEÇEN HAFTA GÖSTERİME GİREN FİLMLERDEN, TOA FRASER İMZALI YENİ ZELANDA YAPIMI “SAVAŞÇI”YI (THE DEAD LANDS) İKİ GİRİŞİMDE BULUNMAMA RAĞMEN SEYREDEMEDİM. İSTANBUL BEYOĞLU’NDAKİ CineMajestic’in gişesinden her iki sefer de “Bugünkü hiçbir seansta hiçbir bilet satılmadı, o nedenle gösteremiyoruz. Biraz bekleyin, iki kişi daha gelir belki...” yanıtını aldım. O iki kişi gelmedi, en azından bana denk gelmedi, çünkü Antrakt’ın verilerinden öğrendiğim kadarıyla geçen hafta sonu 48 salonda 1399 kişi seyredebilmiş bu filmi.

Fraser’ın filmini nasıl olsa bir ara (şifreli kanallarda mesela) seyrederim de acele etmemim nedeni, Lee Tamahori’nin ilk uzun metrajı, 1994 yapımı “Bir Zamanlar Savaşçıydılar” (Once Were Warriors) ile kıyaslayan bir şeyler yazmak istememdi. Tamahori’nin Hollywood’a transfer olup zayıf mı zayıf filmlere imza atmadan önce çektiği, bence alçakgönüllü bir yapıt olan “Bir Zamanlar Savaşçıydılar”, “Savaşçı”nın 20 yıl öncesinden çekilen ‘sonrası’ gibisinden bir ‘tema’ yakaladıysam da gereğini ne yazık ki yerine getiremiyorum.

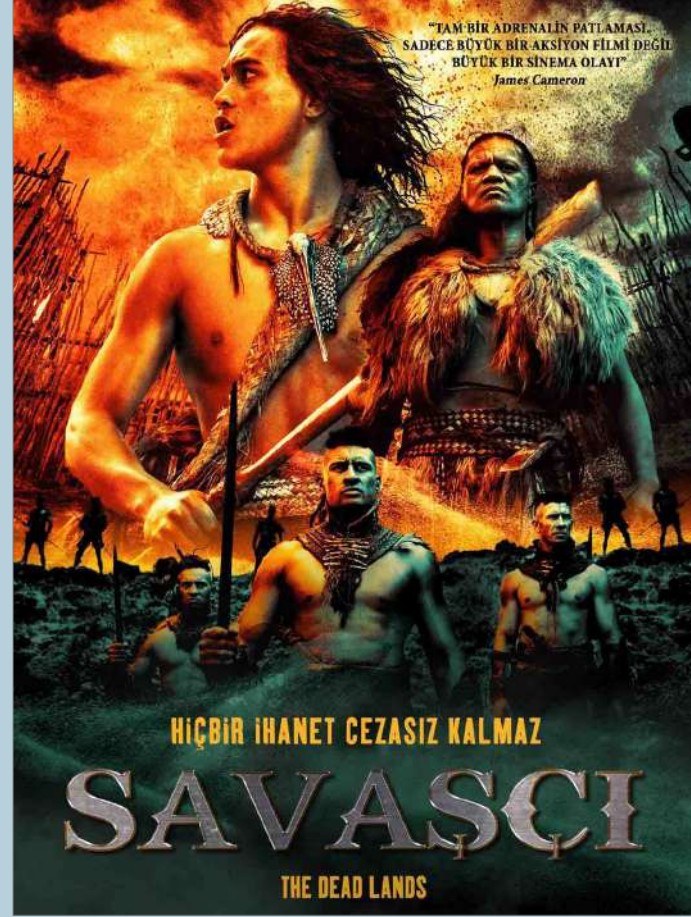
O halde, okuduğum “Savaşçı” eleştirilerinde değinilmeyen “Bir Zamanlar Savaşçıydılar”ı anımsatmakla yetineyim.

18 yıllık evliliğin ardından kocası Jake’e aşkı süren beş çocuk annesi Beth Heke, soylu bir Maori ailesinden gelmektedir. Ailesinin karşı çıkmasına rağmen evlendiği atletik yapılı Jake ise alt sınıftan... Jake, zamanının çoğunu serseri arkadaşlarıyla birlikte bar köşelerinde geçirir, sık sık kavga çıkarıp erkekliğini kanıtlamaya çalışır. Bu sert adam, karısına da şiddet uygulamaktadır üstelik. Oğullarından biri çeteye katılan, diğeri ıslahevine giren çaresiz kadın, aileyi bir arada tutmak için çaba gösterir. Genç ve güzel kızı Grace,

gelecek için en büyük umududur, fakat cinsel taciz ve ötesiyle karşılaşan genç kızın da yaşamı mahvolmak üzeredir. Bu felaket aile içi ilişkileri de tümüyle değiştirir.

28 Ağustos 1997 tarihli Radikal’de şöyle yazmıştım film için:

“Yeni Zelanda’nın ‘en alttakileri’ arasında, yüreklere dokunan, bol mendil ıslattıran, çok sert ve acımasız koşullara ayna tutan ‘renkli’ bir yolculuk yapmış Tamahori. Finale doğru anlatının fazla didaktikleşmesi, örneğin finalde Beth’in Jake’e yönelik küçük bir nutuk atması, baştan beri oluşan gerçeklik duygusunu hayli zedeliyor ama bütünü açısından bakıldığında çok sarsıcı bir film ‘Bir Zamanlar Savaşçıydılar’. Tamahori, Yeni Zelanda’nın beyaz toplumuna neredeyse hiç yer vermeyerek, yalnızca ‘modern yerliler’ arasında olup bitenleri getiriyor karşımıza. Beyaz uygarlık, yalnızca ‘efsanevi onur’a yapılan göndermelerle belirliyor zihnimizde. Kendisi de Maori olan Tamahori, halkının kültürüne ilişkin bazı çok ilginç vurguları, örneğin savaş danslarını, cenaze töreni adetlerini de yerli yerinde kullanarak son derece çarpıcı bir ‘yarı belgesel-drama’ çıkarmış ortaya. Başta, iki yıl önce Montréal’de en iyi kadın oyuncu seçilen Rena Owen olmak üzere tüm oyuncuların da ‘yaşamın içinden süzülen’ performanslar sergilemeleri büyük düzey kazandırıyor ve ‘Bir Zamanlar Savaşçıydılar’ı, girdiğiniz gibi çıkamayacağınız, allak bullak edici,



kaçırılmaması gereken bir film niteliğine kavuşturuyor.”

1998’in SİYAD Ödülleri’nde yabancı film kategorisinde altıncı sıraya yerleşen (birincilik, Ang Lee’nin “The Ice Storm / Buz Fırtınası”nın olmuştu), Montréal’de Rena Owen’in ödülünün yanı sıra en iyi film seçilmiş olduğunu da belirtiyim.

Bir fırsatını bulup “Bir Zamanlar Savaşçıydılar”ı yeniden seyretmek geldi içimden... Ardından da “Savaşçı”nın peşine düşmeli.

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

AŞIK KADINLAR



1970'lerde çektiği filmlerle üslubunu büsbütün 'cılgin' sulara çeken, 2011'de hayata veda eden İngiliz usta **Ken Russell**'ın pek çoklarına göre 'başyapıtı' sayılan "Aşık Kadınlar" (**Women In Love, 1969**), yalnızca film olarak değil, roman olarak da sansürle cebelleşmek zorunda kalmıştır.

ASLINDA "AŞIK KADINLAR"IN SANSÜRLE İMTİHANI 1969 YILINDA FİLMLE DEĞİL, 1920'LERDE ROMANIN YAYIMLANMASIYLA BAŞLAR. D. H. LAWRENCE'IN BİR BÜTÜN OLARAK TASARLADIĞI ANCAK YAYIMCININ İKİ

ayrı kitap olarak yayımlamaya karar verdiği "Gökkuşağı" ve "Aşık Kadınlar", sırasıyla 1915 ve 1920'de basılır, ancak İngiltere'de okuyucuyla buluşmaları zaman alır. "Gökkuşağı" hakkında dava açılır ve kitap tam 11 yıl İngiltere'de yasaklanır. Ama bu süreçte ABD'de rahatlıkla okunabilmektedir.

İki kız kardeşin âşık olduğu erkeklerle ilişkileri üzerinden anlatılan bir aşk hikayesi şeklinde özetlenebilecek "Aşık Kadınlar", roman olarak 20. yüzyılın ilk çeyreğinde 'sansür' sorununu aşsa da, 1969'da Ken Russell'ın eseri filme aktarmasıyla ikinci sansür serüveni başlar. Her şeyin yavaş yavaş 'özgürleşmeye'

başladığı 1960'ların sonları için hayli şoke edici bir bölüme sahiptir film... Açılıştan itibaren kimi görsel çağrışımlar, diyaloglar seyirciyi zaten erotik bir atmosfere adapte eder. Asıl mesele, eserde yer alan erkek cinselliği, eşcinsellik, biseksüellik ve erkek çıplaklığıdır. Finale doğru Alan Bates ve Oliver Reed, yanan bir şöminenin önünde güreşe tutuşurlar. İki erkek arasında o ana dek eyleme dökülmemiş 'homo-erotizm' bu 'doğal' sahnede ete kemiğe bürünür adeta. Güreşten önce ve sonra, iki karakterin de kitaba dayanan ve senaryoya ustalıkla yedirilen diyalogları, sinemasal zirveler arasında yerini alır.

O güne dek starların rol aldığı bir ticari filmde ilk kez çıplak erkekler görünmektedir. Bu sahneyi çekme konusunda başta tereddütleri olan Ken Russell, Alan Bates'in de 'gerekliği'

hakkındaki teşvikleriyle adeta bir 'devrim'e imza atar beyazperdede...

Lakin Russell'ın korktuğu başına gelir; İngiliz sansürü bu bölüme geçit vermez. Ken Russell, kurgu üzerinde küçük oynamalar yapar, bazı kısımlarda gölgelemelere, karartmalara başvurur. Buna karşın en ağır reyting olan 'X' ile gösterimine izin çıkar.

İngiltere'de bunlar olurken, Türkiye'de daha fena bir tutumla karşılaşır film. Bu sahneyi 'eşcinsel ilişki' olarak algılayan Türk sansürcüler, filmi tamamen yasaklar. Dağıtımçı Ulus Film'in 1 Haziran 1970'te gazetelere verdiği ilanda "Aşk Kadınları" adıyla vizyona gireceği ilan edilen film, ne yazık ki sinemalarımıza uğramaz.

Aradan 17 yıl geçer. TRT, yeni açtığı ve 'kültür-sanat' kanalı olarak konumlandığı TRT 2'de müthiş bir sinema kuşağı başlatmıştır. Her hafta usta bir yönetmene ait önemli klasiklere yer veren kuşakta 17 Nisan 1987 Cuma gecesi "Aşık Kadınlar"ın yayımlanacağını ilan eder. Muhtemelen izlemeyen sadece adına bakarak filmi alan TRT, final sahnesini görünce bundan vazgeçer ve o gece Alan J. Pakula'nın "Parallax Esrarı" (The Parallax View) adlı filmini "Katil Kim?" ismiyle yayına sokar...

Yıllar sonra MGM kanalında ekrana ilk kez sansürsüz olarak gelen "Aşık Kadınlar", bugün ne yazık ki ancak 'mozaiklenerek' zaman zaman bu kanalda gösterilebiliyor.





Sadibey.com

"Sinemacılık ve filmcilik yararına
bağımsız iletişim platformu"

BAŞKANIN BÜTÜN ADAMLARI

Alan J. Pakula'nın 1976 tarihli başyapıtı “Başkanın Bütün Adamları” (All The President's Men), bugünlerde nesli tükenmeye yüz tutan ‘gerçek gazeteciler’den ikisinin ‘ibretlik’ hikayesini anlatıyor. **Dustin Hoffman ve Robert Redford**’un Başkan Richard Nixon’ı istifaya kadar götüren Watergate Skandalı’nı açığa çıkaran **Washington Post** muhabirleri **Carl Bernstein ve Bob Woodward**’u canlandırdığı film, ‘insan’dan umudunuzu kestiğiniz her an yeniden izleyip umudu yeşertebileceğiniz bir çalışma.

YAPTIĞI HABER YÜZÜNDEN ‘MÜEBBETLER’ İSTENEN, CUMHURBAŞKANI RECEP TAYYİP ERDOĞAN TARAFINDAN HEDEF TAHTASINA YERLEŞTİRİLEN CAN DÜNDAR, GAZETECİLER İÇİN DEVASA BİR HAPİSHANEYE DÖNÜŞEN TÜRKİYE’NİN SON ‘HABERCİLİK KURBANİ’ GİBİ GÖRÜNÜYOR. İSMİ ÇOK BİLİNDİĞİ İÇİN BU KADAR ÖNE ÇIKIYOR BELKİ, AMA memlekette aynı kaderi paylaşmış/paylaşmaya devam eden birçok gazeteci var. Gazeteciliğin artık büyük oranda yapı(a)madığı, mesleğin yerlerde süründüğü ülkemiz, ‘ileri demokrasi’nin olmazsa olmazı dediğimiz ‘basın özgürlüğü’ konusunda hep aynı sınıfı okumak zorunda kalıyor, bir türlü kendini geliştiremiyor. Büyük oranda iktidarlar sorumlu olsa da bu durumdan, gazetecilerin ‘hatasız kullar’ olmadıkları da bir gerçek...

Geçenlerde, ‘en iyi belgesel’ dalında Oscar’ı kucaklayan “Citizenfour”u da izledik ve gazeteciliğin nasıl yapılması gerektiği üzerine bir tirat dinlemiş/görmüş olduk. Ayrıntıya girmeye gerek yok, ama toplumu ‘haberdar’ etmek için oradaki gazetecilerin göze aldıklarının ‘paha biçilmez’ olduğunu söylemek gerek. Buradan bakınca ‘ütopik’ gibi görünen bir gazetecilik anlayışı bu. Herkesi aynı kefeye koymak istemiyoruz, ama Türkiye’nin yeni Uğur Mumcu’lar yetiştirmekten epeyce uzakta durduğunu kabul etmeliyiz.

Alan J. Pakula’nın 1976 tarihli başyapıtı “Başkanın Bütün Adamları”



(All The President's Men) ise “Citizenfour”daki gazetecilik anlayışının zirvelerini yaşıyor bize. Washington Post’un genç muhabirleri Carl Bernstein ve Bob Woodward’un, ‘tekmeye kafa uzatarak’ işlerini yapmalarını ve en nihayetinde de Başkan Richard Nixon’ı istifaya kadar götüren Watergate Skandalı’nı aydınlatmalarını anlatıyor bu tarifsiz eser. Hikaye bu, ötesi yok. Bildiğiniz şeyler belki, ama filmin bunu aktarma biçimi ve yarattığı ‘heyecan’ ölçülebilir değil.

Bernstein ve Woodward’un süreci anlattıkları aynı adlı kitaba dayanan “Başkanın Bütün Adamları”, gazetecilik mesleğinin her türlü inceliğini gözler önüne sererken, yalnızca bu iki adamın sonuna kadar gitme motivasyonunu yansıtmıyor. Washington Post’un efsane yayın yönetmeni Ben Bradlee’nin bu haber karşısında gösterdiği refleksler de tam derslik. Örneğin, bugünün masa başında ‘sallama’ haber yapan gazetecilerinin aksine, bu iki adama inanıyor olsa da ‘belge’ ya da ‘tanıklık’ istiyor. ‘Devlet sırrı’ymış, şuymuş buymuş, ilgilendirmiyor onu. Kamu yararı olduğu sürece her türlü haberin yapılabileceğini savunuyor ve Bernstein-Woodward ikilisinin yakaladıkları ‘ipucu’nu sürmelerinin önünü açıyor, süreci çok rahatlıkla tıkayabilecekken. Jason Robards’ın bu rolün hakkını verdiğini söylemek gerek, ki ona Oscar da kazandırmıştı Ben Bradlee kompozisyonu.



Tabii ki sadece gazeteciler açısından önemli değil bu film, işin bir de ‘devlet’ tarafı var. Devletin kurumlarını (başta CIA olmak üzere) devreye sokarak rakiplerinin başarısını engelleme çabalarını açığa çıkarıyor. Kirli işlerini yaparken de onlara inanan kitlelerin başışlarından gelen parayı kullanıyorlar, ki durumu daha da vahim hale getiriyor bu. “Kendisine inanıp destekleyenlere gösterdiği yüzü dışında başka bir ajandaya sahip olmak”, Türkiye’nin pek de yabancı olduğu bir şey değil, özellikle de son dönemlerde. Ama bir yerde ‘patlıyor’ işte yalan dolan, tıpkı “Başkanın Bütün Adamları”nda olduğu gibi. Sonra da yatacak yeriniz kalmıyor!

Alan J. Pakula’nın filmi izlerken nefessiz kalıyorsunuz çoğu zaman, Bernstein ve Woodward’la birlikte koşuşturmaktan. Adaletin yerini bulmasını, ‘iyi insanlar’ın kazanmasını istiyorsunuz. Ama bu sonuca ulaşmak için azami çabanın harcanması gerektiğini de anlıyorsunuz. ‘Süper güç’le mücadele etmek için, ya sizin de süper güç olmanız ya da bir arada kalıp direnmeniz gerekiyor. Gazete içinde Woodward’la başlayıp Bernstein’a uzanan, oradan editörlerine sirayet eden, en nihayetinde de yayın yönetmenini inandıran ‘gerçek’, peşinde koşulması gereken bir şey çünkü. Sacayağı tamamladıktan sonra sizi destekleyecek insanları bulmak da nispeten kolaylaşıyor, türlü

zorluklarla karşılaşırsanız da. Bu film, ‘insan’dan umudunuzu kestiğiniz her an yeniden izleyip umudu yeşertebileceğiniz bir çalışma. “Gerçeklerden uzaklaşıp bir yalanı yaşamak mı, yoksa saf gerçeğe ulaşmak için çaba harcamak mı tercihiniz?” sorusuna da net bir cevap veriyor, lafı dolandırmadan. Belki doğrudan bu soruyla karşılaşırsanız, “Tabii ki gerçeğe ulaşmak için çaba harcamak” cevabını verebilirsiniz, ama size hiçbir zaman direkt gelmiyor bu soru. Özellikle sizi yönetmeye talip olan politikacılar tarafından ‘manipüle’ edilerek soruluyor, cevabını kendi istedikleri gibi almak adına. Örneğin, istikrarı tarif etmeden, koalisyonların istikrarı baltaladığı fikrini enjekte ediyorlar size. ‘Uzlaşma’nın toplumsal değerine vurgu yapmadan sizi bir noktaya çekiyor ve soruyu da ondan sonra dile getiriyorlar. Sizi köşeye sıkıştırmalarının ardından istedikleri cevabı almaları da zor olmuyor onlar için. Kısacası, toplumu ‘olmayan’ bir şeye inandırıp kalelerini korumaya çalışıyorlar, golü yemek kaçınılmazsa da...

Bu yazı, belki film eleştirisinden ziyade bir tür ‘iç dökme seansı’ gibi oldu, ama hiçbir metnin yazıldığı dönemden bağımsız hareket edemeyeceği gerçeğini de bir kenara koymak lazım, tıpkı Gezi Parkı Direnişi sırasında yazdıklarımız gibi. “Başkanın Bütün Adamları” da bugünkü hissiyatımızı en iyi yansıtan filmlerden biri...

DELİ DEĞİL, SÖZÜNÜN ERİ!

Errol Morris'in ilk filmi **"Gates Of Heaven"** özellikle eleştirmenlerin büyük desteğini almıştı. Aynı film ünlü Alman yönetmen Werner Herzog'un da ayakkabısını yemesine sebep olmuştu. Neden derseniz, cevabı Les Blank'in kısa filmi **"Werner Herzog Eats His Shoe"**da mevcut. Sinema tarihine geçecek bir performansı belgelemenin ötesinde, "Werner Herzog Eats His Shoe" aslında **genç yönetmenlere** önemli bir mesaj gönderiyor.

RAHATLIKLARLA YAŞAYAN EN ÖNEMLİ FİLM YÖNETMENLERİ ARASINDA SAYABİLECEĞİMİZ ERROL MORRIS; 80'Lİ YILLARDA "İNCE MAVİ ÇİZGİ" (THE THIN BLUE LINE) İLE BÜYÜK BİR ÇIKIŞ YAPMIŞ, 90'LARDA "A BRIEF HISTORY OF TIME" VE "MR. DEATH: THE RISE AND FALL OF FRED A. LEUCHTER, JR." İLE İYİCE ÜNLENMİŞ, NİHAyet "100 YILIN İtirafları" (The Fog Of War: Eleven Lessons From The Life Of Robert S. McNamara) ile de 2004 yılında Oscar'a ulaşmıştı. Fakat tüm bu belgesel başarıları öncesinde, çok sağlam bir ilk filmle yönetmenliğe başlamıştı Morris: 1978 yapımı "Gates Of Heaven" ile...



Morris'in sonraki filmleri sayesinde alışılmadık, hatta tartışmalı konularla uğraşmayı seven bir yönetmen olduğunu tüm dünya öğrenecekti. Fakat ilk filmi "Gates Of Heaven" çekildiği dönemde gerçekten de şaşkınlık yaratmıştı. Bu düşük bütçeli bağımsız belgesel, hayvan mezarlıkları üzerine yapılmış bir dizi röportajdan oluşuyordu. Filmde iki ayrı hayvan mezarlığının kurucu ve yöneticileri, ayrıca hayvanları bu mezarlıklarda gömülü olan çeşitli kişiler kamera karşısına geçiyor ve deneyimlerini anlatıyorlardı.

"Gates Of Heaven"ın bu çok da çekici durmayan konudan çıkarttığı sonuç ise ziyadesiyle çarpıcıydı. Morris, yaptığı röportajları kurgularken Amerika ve kapitalizm üzerine en lafı dolandırmayan filmlerden birisine imza atıyordu. Süresi boyunca üzerine konuşulan hayvan mezarlıkları ve ritüeller aracılığıyla, günümüz toplumunda ölümün nasıl fetişleştirildiği ve ticari bir mala dönüştüğünü açıkça gözler önüne seriyordu "Gates Of Heaven".

Morris'in kamera karşısına geçirmeyi pek sevdiği 'saplantılı' karakterleri kendi dünyaları üzerine son derece rahat şekilde konuşturarak yer yer istemeden komik duruma düşüyorlar ama film bir bütün olarak daha ziyade seyircinin içini acıtan bir etkiye ulaşıyordu. Sevgiye yönelik ihtiyacını parayla, bazı mistik ritüellerle ve sadece kazançla ölçülebilen başarıyla karşılamaya çalışan günümüz toplumunun portresi gerçekten de can yakıcıydı.

"Gates Of Heaven" ilk olarak film festivallerinde gösterildiğinde özellikle eleştirmenlerden büyük ilgi görmüştü. Ünlü sinema yazarı Roger Ebert filmin en büyük destekçilerindendi. Hatta Ebert yıllar sonra "Gates Of Heaven"ı tüm zamanların en iyi filmleri arasında da sayacaktı. Filmin ünlü



bir diğer destekçisiyse Morris'in Avrupalı bir meslektaşydı: Werner Herzog.

Werner Herzog ve Errol Morris'in tanışmaları, Morris'in öğrencilik yıllarına denk geliyor. Herzog'un bazı filmlerini izleyip hayran kalan Morris, onunla tanışma fırsatı yakalıyor ve kafasındaki çeşitli projeleri anlatıyor. Herzog ise Morris'in fikirlerine hayran kalıyor ve onu cesaretlendirmek için bir söz veriyor: Eğer hayvan mezarlıkları gibi kimsenin kolay kolay ilgilenmeyeceği bir konu üzerine olan fikrini gerçekten bir filme dönüştürür ve filmin halka açık bir gösterimi gerçekleşirse, ayakkabısını yiyeceğini söylüyor.

İşte Werner Herzog'un Errol Morris'e verdiği bu söz bizi üzerine konuşacağımız ikinci filme, yani "Werner Herzog Eats His Shoe"ya getiriyor. Birbirinden önemli belgesellere imza atmış bir diğer yönetmenin, Les Blank'in imzasını taşıyan bu kısa metraj filmin adı gayet açıklayıcı. Çünkü film Herzog'un Morris'e verdiği sözü tutmasını ve "Gates Of Heaven"ın Kaliforniya'daki bir gösterimi öncesinde ayakkabısını yemesini konu alıyor.

Bir yandan Herzog'un bir aşçının tavsiyeleri doğrultusunda ayakkabısını pişirmesini izliyor, diğer yandan dönemin film endüstrisi ve "Gates Of Heaven" üzerine fikirlerini dinliyoruz. Tüm bunlar Herzog'un ayakkabısını seyircilerin gözü önünde yediği anlarla bölünüyor.

Sinema tarihine geçecek bir performansı belgelenmenin ötesinde, "Werner Herzog Eats His Shoe" aslında genç yönetmenlere önemli bir mesaj gönderiyor. Werner Herzog ayakkabısını yemesini izleyen gençlere şöyle sesleniyor: "Errol bu filmi çekecek parayı nereden buldu bilmiyorum. Bir sürü yerden borç aldı galiba. Belki biraz da çalmıştır... Bu da sonuçta film yapmanın bir yolu. Eğer bir film çekmek istiyorsanız gidin bir kamera çalın, film çalın, laboratuvara kaçak girin ama o filmi yapın!".

Herzog'un desteğinin işe yaradığı gerek "Gates Of Heaven"a gerekse Morris'in sonraki filmlerine bakınca apaçık ortada. Dolayısıyla, arada gelecekleri konusunda şüpheye düşen genç sinemacılar "Werner Herzog Eats His Shoe"yu izleyip cesaret toplayabilirler.



SÖYLE, NE ZAMAN?



ORJİNAL ADI Laggies
YÖNETMEN Lynn Shelton

OYUNCULAR Keira Knightley, Chloe Grace Moretz, Sam Rockwell, Gretchen Mol, Jeff Garlin, Eric Riedmann

YAPIM/SÜRE 2014 ABD, 99 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD İng. ve 2.0 DD Tr.
ŞİRKET As Sanat (Pinema)

SAM ROCKWELL
HER FİLME GETİRDİĞİ
DİNAMİZMİ "SÖYLE,
NE ZAMAN?" DA DA
SÜRDÜRÜYOR...

DÖRT BAŞI MAMUR BİR BÜYÜME HİKAYESİ OLABİLECEKKEN İNSİYATİFİNİ KAYBEDİP -YA DA KAYBETMENİN MANTIKLI olduğuna inanıp- romantik komediye evrilen Amerikan bağımsızlarına alışkınız. "Humpday" ile hatırladığımız yönetmen/senarist Lynn Shelton'ın bu sefer işin hikaye kısmına karışmadığı "Söyle, Ne Zaman?" alışkanlıkların ete kemiğe bürünmüş hali gibi.

Erkek arkadaşından beklemediği bir evlilik teklifi aldıktan sonra afallayan ve kendini sokaklara vuran Megan'ın (Kiera Knightley) 'daha ergen' bir çevre edinmesiyle başlıyoruz filme. Annika'nın (Chloe Moretz) başını çektiği, tek dertleri marketten alkol alabilmek olan grupla muhabbeti ilerleten Megan, aradaki yaş farkının getirisi olan 'olduğundan genç hissetme' duygusunun peşine takılıyor. Aldığı evlilik teklifinden mümkün olduğunca uzaklaşmak için yeni dostunun evine yerleşmesine kadar her şey güzel. Problemler Annika'nın dul babası devreye girince ortaya çıkıyor.

İşin ilginç babayı oynayan Sam Rockwell'in her filme getirdiği dinamizmi "Söyle, Ne

Zaman?"da da sürdürmesi. Yanlış olan, filmin yarı süresi boyunca istikrarlı bir şekilde içleri doldurulan iki karakterin, işin içine baba dahil olduğu andan itibaren 'kendileri olmaktan çıkmaları'. Annika'nın ikinci plana atılmasından sonra bayrağı devralan 'mutsuz yetişkin yaklaşması', 'bu yaklaşmanın cinsel çekimden sıyrılıp aşka dönüşmesi' içerikli hızlandırılmış olay örgüsünün 'küsmeye ve barışmayla' sonlanacağını görmek için alim olmaya gerek yok.

İlk yarısında kurmayı başardığı jenerasyon farklılığı komedisini, içinde bulunduğu ruhsal bunalımdan çıkmak için birbirlerinin yaş gruplarına inmeye/çıkma meyillenen ilgi çekici ikilisine borçlu olan filmin, 'aşk sosu'nun gereksiz yere katılmaması gerektiğini salık veren ikinci yarısı ise tam anlamıyla 'evlere şenlik'.



Tüy siklet bir 'kendini iyi hisset filmi' olarak görevini yapıyor.



Keyifli kadro daha verimli kullanılmalıydı.



HAYATIN KENDİSİ



ORJİNAL ADI Life Itself
YÖNETMEN Steve James

OYUNCULAR Roger Ebert, Chaz Ebert,
Gene Siskel, Chaz Ebert, Martin Scorsese

YAPIM/SÜRE 2014 ABD, 116 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 1.78:1, 5.1 DD İng.

ŞİRKET Bir Film (Fabula)

**ELEŞTİRMENLERİN
SIKICI, KIBIRLI VE
DUYGUSUZ
OLDUKLARINA DAİR
KOMİK ÖNYARGIYI
DA YIKIYOR FİLM.**

BİR FİLM ELEŞTİRMENİ İÇİN “BONNIE VE CLYDE” (BONNIE AND CLYDE) İLE MESLEĞE BAŞLAMAK NE KUTLU BİR ŞANSTIR! İLK yazısında Roger Ebert’a Hollywood’da ‘devranın döndüğü’ günlerin en simgesel filmi nasip olmuş. “Bonnie Ve Clyde” eleştirisinin yayınlandığı 25 Eylül 1967’den öldüğü 4 Nisan 2013’e dek Roger Ebert neredeyse yarım asır aralıksız filmler hakkında yazagelmiş. Tüm bu süreç boyunca sinemanın yaşadığı 50 yıllık dönüşüme yakından tanık olmakla kalmamış, film eleştirmenliğinin yaşadığı büyük dönüşümün de bayraktarlığını üstlenmiş.

Nasıl bir bayraktarlık? Okyanusun iki ayrı yakasında Pauline Kael ve André Bazin gibi eleştirmenlerin etrafında o güne dek büyük bir saygınlık halesi bulunmasına karşın, film eleştirisini popüler kulvara çeken Roger Ebert oldu. Haliyle, belgeselde de söz edildiği gibi, “Roger Ebert film eleştirmenliğinin Spielberg’idir” tespiti abartılı değildir. Onlarca genç meslektaş yetiştiren, adına bir TV programı ve film festivali düzenlenen, Pulitzer ödülü

kazanan ilk eleştirmenden söz ediyoruz.

Öte yandan “Hayatın Kendisi”ni izlerken anlıyorsunuz ki, Ebert’ın hayatı kesinlikle bir belgesel konu olacak kadar debdebeli geçmiş. Eski dostu Steve James’den son günlerinde belgeselini çekmesini istemesi ise meslektaşlarından ziyade tüm insanları hedefleyen kimi dersler de barındırıyor.

Steve James’in belgeselinin bir hoş özelliği de eleştirmenlerin sıkıcı, kibirli ve duygusuz insanlar olduklarına dair komik önyargıyı yıkması.

“Hayatın Kendisi”, Ebert’ın evliliğinden Gene Siskel’la ilişkisinin karanlık yanlarına, gırtlak kanserinin en tatsız aşamalarına dek bir film eleştirmeninin hayatının kuytu köşelerine giriyor. Bittiğinde başparmaklar kaçınılmaz şekilde havaya bakıyor!



Ölmeden önce, üstelik bu kadar müşkül durumdayken, kendi belgeselinin yapılmasına izin vermesi..



Belki eleştirileri sayesinde filmlerle ilgili ilginç fikirler edinen kimi okuyucularıyla da söyleşiler yapılabilirdi.



BÜYÜK TIRAŞ

Martin Scorsese'nin uzun metraj alemine geçmeden önceki son kısa filmi **“Büyük Tıraş”** (The Big Shave), kanın su gibi aktığı bir **‘gore’** atmosferine sahip. Çıkış noktasında son derece **‘basit’** bir fikre yaslanan film, devamında ziyadesiyle **şaşırtmayı** başarıyor bizi.

ORJİNAL ADI The Big Shave
(Viet '67)

YÖNETMEN Martin Scorsese

YAPIM 1968 ABD

SÜRE 6 dk.

MARTIN SCORSESE... BİRÇOKLARINA GÖRE ‘YAŞAYAN EN BÜYÜK YÖNETMEN’... SİNEMAYA OLAN TUTKUSUNUN DEVASA BOYUTLARI konusunda kimsenin kuşkusu olmayan sinemacı, 1972’deki ilk uzun metrajlı kurmacası “Soygun Ve Aşk”ı (Boxcar Bertha) çekmeden önce bir dizi kısa filmle öne çıkmayı başardı bildiğiniz gibi. 1959’da başlayıp 1968’de biten 10 yıllık bu dönemin son kısıysa “Büyük Tıraş” (The Big Shave). Ondan sonrası, Martin Scorsese isminin bugünlere kadar sarsılmadan taşınmasını sağlayan başyapıtlar silsilesini getirdi.

Scorsese, “Büyük Tıraş”ta son derece ‘basit’ bir fikirden hareketle çarpıcı bir sonuç ortaya koyuyor. Önce tertemiz bir banyonun görüntülerini izletiyor bize yönetmen. Farklı açılardan gösteriyor bu ‘steril’ ortamı. Ardından, Peter Bernuth’un canlandığı genç bir adam giriyor banyoya. Amacı sakal tıraşı olmak. Tıraş köpüğünü sıkıyor eline, yüzünü

köpüklüyor, sonra da jilet alıp aynanın karşısında tıraş olmaya başlıyor. ‘Sinema’ diyebileceğimiz herhangi bir malzemeye sahip değilmiş gibi görünen bu resim, genç adamın ‘ikinci perde’ tıraşına geçtiğinde tümünden değişiyor. Her jilet darbesiyle yüzü kanlar içinde kahyor, ama istifini bozmadan tıraşına devam ediyor. Finale geldiğindeyse boğazına da boydan boya bir jilet darbesi indiriyor ve tıraşı tamamlamanın huzurunu yaşıyor!

Martin Scorsese, bir tür ‘gore’ atmosferi kurduğu filmde, yapımın alternatif ismi olan “Viet ‘67”nin hakkını veriyor. Kendini yok etmek için savaşan insanoğlunu resmediyor yönetmen. Yarayı açtıktan sonra kanın oluk oluk akmasıyla ‘huzur’ bulan iktidarların üzerine yürüyor bir bakıma. Banyonun açılıştaki beyazlığıyla finaldeki kan kırmızısının yarattığı kontrast da Scorsese sinemasının geleceğine ışık saçıyor.



5

1



1 - Kırmızı Lale'nin ödülü "Kar Korsanları"na

Hollanda'da düzenlenen Kırmızı Lale Film Festivali'nde, Faruk Hacıhafizoğlu'nun "Kar Korsanları" adlı çalışması 'en iyi film', Kaan Müjdecı "Sivas" ile 'en iyi yönetmen' seçildi. Ayhan Sonyürek'in "İyi Biri" filmi de eleştirmenler ödülünün sahibi oldu. SAPIK, ödül alanları tebrik eder.

2 - Ferzan Özpetek Eylül'de Türkiye'de
Ferzan Özpetek, yazdığı "İstanbul Kızı" romanından uyarlayacağı aynı adlı filmin çekimlerine Eylül'de başlamayı planlıyor. Yönetmenin "Harem Suare"den sonra Türkiye'de çekeceği ilk film olacak "İstanbul Kızı". Lakin, Özpetek'in söylediğine bakılırsa adı dışında her şeyi değişmiş.

3 - Kendisi yok, dublörünü verelim!
Dan Brown'ın romanı "Cehennem" sinemaya uyarlanacağı zaman, Tom Hanks Türkiye'ye gelecek diye heveslenmiştik. Kendisi gelmedi ama dublörünü gönderdi. Dış çekimler yapıldı. Çekimlerde dublör rol aldı. Ne diyelim, Robert Langdon bir James Bond kadar olamadı!

4 - Söz yeniden Marlon Brando'da
Marlon Brando'yla ilgili başucu kitabı "Annemin Öğrettiği Şarkılar" uzun zamandır baskısı olmadığı için bulunamayan kitaplardan biriydi. Agora Kitaplığı tarafından yeniden basıldı. İyi de oldu...

5 - Ekolojik filmler bekleniyor
22 Ekim'de başlayacak Bozcaada Uluslararası Ekolojik Belgesel Festivali film bekliyor. Festivale film göndermek isteyenlere duyurulur. 30 Haziran da başvuru için son tarih. Çevre meselesi üzerine çekilen onca belgeselin kendini göstermesi, seyirciyle buluşması için önemli bir fırsat.

ROCK FM 94.5

7. CADDE



SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA KEYİFLİ BİR YOLCULUK

BİLGEHAN ARAS'LA **7. CADDE** HER CUMA 20.00 / 22.00 ARASI
94.5 ROCK FM'DE

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>



“ BİLİYORUM, FİMLERİM İNSANLARIN KEYFİNİ KAÇIRIYOR. BEN DE İNSANLARIN
KEYFİNİ KAÇIRMAK İSTİYORUM ZATEN! ”

Ken Russell